Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. I. No 120228/932

No. 18 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Pagoda însufleţită

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

LEI 10.000 LEI

(în 3 premii de 5.000, 3000 și 2.000 lei)

Se acordă cetitorilor CELOR 3 CERCETAȘI

Cari vor trimite deslegarea jocului de mai jos împreună cu cele zece cupoane cari vor apare în numerile viitoare ale *CELOR 3 CERCETAȘI*

Două regiuni ale acestei mări sunt în special brăzdate de nave. Două linii de navigație o străbat : una de la marea la cealaltă toi de la marea la din în care ultim port nu se opresc de cât navile care merg mai departe, fie în fie în în sau în insulele

I. In cercul de sus se văd o parte din cuvintele unui pasagiu din interesantul roman **„Cei trei Cercetași"**, în care unul din eroi se află într'o situație foarte critică. **Reconstituiți rândurile din care fac parte aceste cuvinte !**

II. In dreptunghiul de mai jos este un fragment din același roman, în care lipsesc numirile geografice. **Inscriți în locurile libere aceste numiri, astfel ca să redați sensul complet al fragmentului !**

III. Cele șase titluri izolate din triunghiu sunt titulautrile a șase capitole din același roman. **Indicați — în ordinea alfabetică a titulaturi or — numerele fascicolelor și capitolelor ce poartă aceste numiri !**

PAGODA INSUFLEȚITĂ

CAPITOLUL I

Iarăși „Aeroc"-ul

Hanoï e un oraș de o sută cincizeci locuitori situat pe fluviul Roșu și e capitala Tonkinului.

După cucerirea sa, care se făcu în două reprize, prima de către Francis Garnier, în 1873 și a doua de comandantul Rivière în 1882, a luat o extraordinară desvoltare. Cartierele europene, care se formară în acest răstimp pot rivaliza cu cele mai frumoase din Singapore sau Colombo.

Are o garnizoană numeroasă compusă din diverse trupe trimise din metropolă și din trăgători anamiți.

Un spital militar e la dispoziția acestor trupe.

Pentru prima oară, de când fusese construit, se primise acolo, un bolnav, sau mai bine zis, un rănit care nu era un soldat regulat. Era unul din cei trei faimoși cercetași din Italia. El luase, împreună cu camarazii săi parte la expediția tonchineză, din dragoste după aventuri și din simpatie pentru Franța ; simpatie cu atât mai mare cu cât mama sa, ca și mama colegului său, Jan Bart, era franceză.

Grav rănit în lupta de la Sé-Ho, unde fusese ucis faimosul bandit De Tham, Raimond Balsan, care era cel mai mare dintre cei trei cercetași și șeful acestei valoroase treimi, era asistat cu dragoste frățească, în spitalul din Hanoï, de către cei doi camarazi ale căror nume erau tot atât de celebre ca și al său. Aceștia erau Marius Colombo, milanez și Jan Maria Callega, zis Jan Bart, genovez.

Marius era acela, care ucisese pe bandit.

Stânca Sé-Ho se găsește la granița chineză, în punctul în care râul Negru, afluentul fluviului Roșu, iese din Tonkin la o depărtare de vreo patru sute cinci zeci de kilometri de Hanoï.

In tot timpul drumului Raimond fusese purtat cu o targă pe umerii legionarilor, cari făceau parte din trupele, alături de care luptase sub comanda locotenentului Cordier.

Sosit la Hanoï locotenentul Cordier obținuse de la autoritățile supreme ca cercetașul italian, care se bătuse alături de soldații francezi, să fie îngrijit împreună cu dânșii.

Și iată cum, admis imediat, nu într'o sală comună, ci într'o cameră de ofițer, Raimond Balsan se vindecase destul de repede de teribila rană ce căpătase.

Glonțul îl lovise în partea dreaptă, pătrunzând între plămân și ficat, și ieșise prin spate.

Enorma cantitate de sânge pierdut, îl slăbise mai mult de cât rana propriu zisă.

Și, dacă după douăsprezece zile rana era cicatrizată, marea sa slăbiciune îl silise să stea în pat încă o lună de zile.

Astfel ordonase medicul maior al spitalului, care nu voia să-i iscălească biletul de ieșire, înainte de a fi cu totul restabilit și în stare de a continua cu camarazii săi și cu Zomba, interesantul și extraordinarul lui voiaj în jurul lumii.

Marius și Jan Bart locuiau în apartamentul pe care-l ocupa locotenentul Cordier în oraș.

Tânărul locotenent puse la dispoziția și mai tinerilor săi prieteni o mare încăpere mobilată cu două paturi, o masă mare, un dulap și câteva fotolii comode.

Cât pentru Zomba, care urmase pe cei trei cercetași din îndepărtatele regiuni ale Abisiniei, nedespărțindu-se nici o clipă de dânșii, locuia și el în casa locotenentului și devenise cel mai bun prieten al ordonanței acestuia.

Marius și Jan Bart, de obicei acompaniați de Zomba se duceau să stea ore întregi la căpătâiul lui Raimond.

Și atunci, între cei trei cercetași și uneori chiar cu ofițerii din garnizoană, cari veneau să vadă pe convalescent, se încingeau lungi convorbiri, al căror subiect principal erau aventurile și isprăvile războinice de tot felul.

Dar, cum Raimond era în spital de unsprezece zile și medicul-șef anunțase că peste o zi sau cel mult două rana va fi cu totul cicatrizată, bucuria care făcea să strălucească privirile lui Marius, Jan Bart și Zomba, nu se reflecta cu aceiași intensitate pe chipul lui Raimond.

El părea preocupat, lucru pe care prietenii săi îl observară, fără să i-o spună, încă din ajun.

Dar, acum Marius nu se mai putu abține :

— Ei ! mii de pipe, dragul meu, s'ar zice că vestea pe care ți-a dat-o medicul-șef nu-ți face atâta plăcere ca nouă

— Şi totuşi, zise Jan Bart, răzând, tu eşti cel mai interesat.

— Desigur ; numai că vă înşelaţi asupra expresiei chipului meu.

Bucuria mea nu e mai mică de cât a voastră şi sunt fericit să aflu c'am scăpat definitiv de moarte, care de data asta pusese ghiara pe mine.

Dar, de patruzeci şi opt de ore sunt obsedat de un gând, care mă sileşte să mă lupt cu mine însumi.

— Oho ! exclamă Marius. Şi nu ni l'ai spus imediat ? Mii de pipe ! asta mă uimeşte din partea ta !

— Nu vi l'am spus, zise Raimond zâmbind, fiindcă, mai întâi, vroiam să-l examinez cu deamănuntul.

— Şi care e ? întrebă Jan Bart.

— O, nu vă bateţi capul ! E un lucru foarte simplu.

— Foarte simplu ? zise Marius, dar atunci, mii de pipe, spune-l repede !

Raimond şedea în pat cu spinarea rezimată de trei perne enorme, Marius şi Jan Bart şedeau în nişte fotolii de trestie, iar Zomba se aşezase turceşte între ei. Medicul-şef eşise, nu erau nici infirmieri în jur, uşa era bine închisă; cei trei cercetaşi puteau vorbi în voie.

— Ei bine, iată. Aşi voi să revăd *Aeroc*-ul !

— *Aeroc*-ul ! exclamară ceilalţi doi, cu emoţie.

— Bun aeroplan, bun ! zise Zomba arătându-şi cei treizeci şi doi de dinţi strălucitori de albeaţă.

— Mărturisesc că şi eu am de mult gândul ăsta, zise Marius.

— Şi eu ! adăogă Jan Bart.

Şi cei trei cercetaşi se priviră cu duioşie, nu ca şi când ar fi vorbit de aparatul de oţel, de lemn şi de pânză, ci de o viinţă vie pentru care ar fi avut cea mai profundă afecţiune.

— Da, bravul nostru Aeroc ! repetă Raimond.

Nu v'aţi săturat, deocamdată, de străbătut munţii şi văile şi de luptat contra tutulor obstacolelor pe care natura sălbatică le opune oamenilor ?

Nu vă e dor să zburaţi iarăşi liberi, în plin azur, să străbateţi în puţin timp spaţii imense, să vedeţi întregul pământ întinzându-se la picioarele noastre ?

— Oh ! taci, mii de pipe ! strigă Marius. Mă faci să-mi lase gura apă. Şi când mă gândesc că Aeroc-ul e la mii de leghe de aci.

— Lăsaţi-mă să vă spun gându-l meu şi o să vedeţi !...

Medicul-şef mi-a spus şi azi dimineaţă că nu-mi va da voie să ies decât peste o lună. Atunci, iată la ce m'am gândit

Peste o lună, în loc de a continua călătoria noastră în jurul lumii, îmbarcându-ne pe un vapor, când va trebui să trecem oceanul și pornind pe jos prin regiunile de uscat, va fi mult mai plăcut pentru noi să reîncepem să zburăm cu dragul nostru Aeroc.

Vom putea să ne oprim ori de câte ori ne va plăcea și ori unde ni se va părea că e rost de vreo aventură imediată.

Atunci, m'am gândit că tu, Marius și, tu Jan Bart, ați putea foarte bine să vă duceți la New-York, îmbarcându-vă de la Haï-Phong, cel mai mare port al Tonkinului, pe unul din marile *steamer*-e, care aștepta în baia Halong.

Cu vaporul veți străbate Pacificul în câteva zile și veți debarca la San-Francisco.

Acolo vă veți urca în tren și vă veți duce la New-York. Vă veți duce să vizitați pe Carnegie, căruia i-am încredințat aeroplanul, îi veți povesti, firește, tot ce ni s'a întâmplat de la plecarea noastră din America; veți lua Aeroc-ul, îl veți remonta, îl veți pune la punct și vă veți înapoia cu maximum de viteză. Veți fi înapoi, înainte ca medicul să-mi fi semnat biletul de eșire din spital.

— Splendidă idee! mii de pipe! Ce zici Jan Bart? Mergem?

— Minunată, pe S-ta Ana! Mergem!

— Așteptați! Tu, Marius și chiar tu, Jan Bart, cunoașteți modul de manevrare al *Aeroc*-ului, așa încât să-l conduceți singur; dar, cred că n'ar fi rău ca un al treilea mecanic și pilot să vă însoțească. Locotenentul Cordier mi-a spus, că înainte de a veni în Tonkin, era aviator la Châlons, cred că dacă ia-ți propune să vă însoțească, ar primi cu bucurie.

Ar putea obține un concediu destul de lung spre a merge cu voi la New-York, întorcându-se de acolo cu aeroplanul; și astfel, călătoria voastră aeriană s'ar face în condiții de perfectă siguranță.

Marius aprobă cu entuziasm.

— Imi convine.

— Și mie, desigur că locotenentul Cordier o să primească.

— Și eu sunt sigur, zise Raimond și vă sfătuesc să începeți de pe acum. La ora asta, locotenentul trebuie să fie la cazarma legionarilor; duceți-vă și îi vorbiți; dacă primește, să ceară numai decât concediul.

Am studiat orariul maritim; un vapor pleacă din baia Halong pentru San Francisco, peste trei zile. Aveți timpul deci, luând un automobil, să sosiți la Haï-Phong și să vă îmbarcați pe un vaporaș, care să vă ducă pe bordul stramerului.

Marius și Jan Bart se și sculaseră. Tremurând de nerăbdare, se gândeau cu emoție să revadă dragul lor Aeroc.

Și cum, planul lor era să nu părăsească continentul asiatic fără a fi vizitat China, teritor imens, găseau că era mai plăcut să facă acest lucru cu aeroplanul.

Dar Zomba rămăsese pe jos și figura lui blajină exprima o tristețe atât de vie încât Raimond o observă. Și râzând cu bună voință îi zise :

— De ce ești trist Zomba ? Crezi că te-am uitat ?

— N'ați vorbit de mine ! răspunse negrul cu aerul consternat.

— N'am vorbit de tine, bravul meu Zomba, fiindcă am intenția să te reții aci ; e într'adevăr zadarnic să te duci și tu la New-York ca să te întorci cu aeroplanul.

Dar, fii liniștit, vom face un al patrulea loc pentru tine pe bordul Aeroc-ului ; ai dat dovadă de prea mult devotament, ca să te părăsim în momentul, care va fi poate cel mai pitoresc din raid-ul nostru în jurul lumii.

Zomba, atunci, se ridică de jos și începu să râdă, să cânte și să danseze o bambula îndrăcită, apoi apucând mâinile lui Raimond i le sărută cu o adevărată frenezie.

Și tânărul zise voios :

— Marius, Jan Bart, duceți-vă repede la cazarmă și lăsați-mi pe Zomba.

Ar fi în stare, de bucurie, să danseze *bambula* pe stradă Marius și Jan Bart, râzând se grăbiră să plece la cazarmă.

Locotenentul Cordier primi cu nespusă bucurie propunerea lor.

Și nevoind să piardă timpul, se duse, împreună cu cei doi cercetași, direct la colonel.

Acesta, care-și amintea frumoasa și curajioasa lui purtare în lupta de la Sé-Ho, fu vesel că'l putea recompensa, și îi acordă imediat un concediu de o lună.

A doua zi, după ce schimbară duioase cuvinte și îmbrățișări de adio, Marius și Jan Bart, în uniforma lor de cercetași și locotenentul Cordier în civil, se urcară în automobil și porniră spre Haï-Phong.

Acolo o vedetă cu motor îi conduse, împreună cu micul lor bagaj, pe bordul steamerului francez *„Le Tonkinois"*, vas de marfă și de pasageri, care ridica ancora peste câteva ceasuri, cu destinația spre San Francisco. Traversarea Pacificului se făcu fără incidente și le păru cam monotonă acelor doi tineri învățați cu peripețiile emoționante.

La San-Francisco, unde, sosind, scoaseră un *„uf"* de usurare, expediară o telegramă lui Carnegie punându-l pe scurt, în curent cu sosirea și scopul venirei lor la New-York. Și după trei ore dela debarcare, se urcară într'un tren de

pe marea linie de drum de fier, care străbate Statele-Unite de la est la vest. Câteva zile de voiaj, interesante la început, prin munții stâncoși, plicticos mai apoi, prin șesuri nesfârșite, îi conduse la New-York, unde Carnegie îi primi cu adevărată afecțiune părintească.

Timp de patru zeci și opt de ore se odihniră după acest voiaj, care, deși normal pentru alții, îi obosise, după cum spunea Jan Bart.

A treia zi lucrară, împreună cu locotenentul Cordier și câțiva mecanici la remontarea Aero-cului.

Și când, faimosul hidroplan, nemuritorul „Aeroc" își putu lua însfârșit zborul, Marius și Jan Bart simțiră cea mai dulce emoție din viața lor.

Tot trecutul lor, încă recent, dar care din pricina numeroaselor aventuri, părea depărtat, le reveni în minte.

Se revăzură la plecarea din Italia pentru prima traversare a Atlanticului, amintindu-și cum, din pricina unui defect al busolei, deviaseră din drumul cel bun, fără să-și dea seama, în timpul unei furtuni pe mare și aterizaseră pe coastele Mozambicului, pe când credeau că se găseau pe coastele orientale ale Americei.

Și emoționantele aventuri pe continentul negru, apoi a doua traversare de la Lisabona la New-York, cursa nebunească cu automobilul și aeroplanul în urmărirea banditilor care le furaseră cele cinci milioane acordate ca premiu de Carnegie pentru traversarea Atlanticului ; apoi plecarea în Africa și străbaterea continentului. aventurile înspăimântătoare și sosirea pe continentul asiatic.

Toate acestea păreau că se materializează înaintea ochilor lor în câteva minute.

Se priviră pe când locotenentul Cordier îi observa surprins și murmurară împreună :

— Câte lucruri am văzut pân'acum ! Dar fu o emoțiune de scurtă durată ; și, după trecut, se gândiră la viitorul mult mai vast.

Totul era gata : *Aeroc*-ul alimentat cu benzină și lada plină cu provizii de tot felul.

Cei doi cercetași îmbrățișară cu o duioșie de fii pe Carnegie, care îi iubea și îi admira ca și un tată ; și se urcară în *Aeroc*, Marius la volan și Jan Bart lângă el și locotenentul pe scăunașul dinapoi.

Și după ce salutară o ultimă dată pe generosul miliardar și pe puținii privilegiați admiși în incinta rezervată unde fusese remontat aeroplanul, Marius manevrând cu îndemânare făcu ca aeroplanul să-și ia zborul în câteva minute.

In această nouă traversare a Oceanului pe calea aeru-

lui, ei nu căutau aventuri, scopul lor fiind să sosească la Hanoi cât mai curând posibil.

Făcură o escală la Honolulu și se duseră deadreptul la Tokio în Japonia.

In capitala Mikadoului, deslănțuiră un entuziasm de nedescris, și trebuiră să pună toată energia ca să se sustragă dela toate recepțiile și solemnitățile pe care înșeși guvernul japonez de pregătiseră în cinstea lor.

Fură nevoiți să promită împăratului, care îi primi în persoană că se vor reîntoarce la Tokio în tovărășia lui Raimond Balsan, șeful lor.

— Nu vrem, zise Marius, să fluture în aer nici cel mai mic drapel în cinstea noastră, în absența lui Raimond.

Impăratul înțelese și dete ofițerului crucea unuia din ordinele sale militare, iar celor doi tineri câte un ceas de aur cu diamante și cu portretul său în email ; iar un al treilea ceas îl încredință lui Marius pentru Raimond.

După douăzeci și patru de ore plecară din nou ; zburară deasupra mării Formoza, a Shanghai-ului, a Chinei Orientale și nu aterizară decât la Hanoï, în curtea cazărmii, într'o seară, pe la apusul soarelui.

Toată garnizoana era în picioare în curtea cazărmii și populația se îmbulzea pe piețele și străzile principale ale orașului.

Pe când locotenentul se ocupa cu gararea Aeroc-ului, cei doi cercetași își făceau loc prin mulțime ca să se ducă la spital.

Dar Raimond, însoțit de medicul șef și de alți medici militari și, bineînțeles și de Zomba, venea înaintea lor.

Intâlnirea afectuoasă se făcu în plină stradă, în mijlocul emoției și entuziasmului general.

Și cum Raimond era pe deplin vindecat, deși nu trecuse încă o lună completă, medicul șef consimți să-i semneze biletul de eșire din spital.

In aceeași seară, după un prânz dat de colonel, și la care participară toți ofițerii, cei trei tineri, putură, însfârșit, să se regăsească împreună în camera pusă la dispoziția lor de locotenentul Cordier, în care se mai instală un pat.

Vorbiră între ei, povestind cele văzute până la două de dimineață, când Raimond, care era, ca întotdeauna, cel mai cuminte dintre toți, le spuse că era ora să se culce.

Marius și Jan Bart, carl căzeau de somn, nu făcură nici o obiecțiune ; stingând lumina adormiră imediat și avură vi-

CAPITOLUL II

Spre țara decapitaților

După o noapte excelentă și după ce luară un dejun ușor, cei trei cercetași, lăsând lui Zomba grija de a strânge micile obiecte indispensabile, pe care le cumpărase din ordinul lui Raimond, la Hanoï, se duseră cu locotenentul Cordier la comandantul garnizoanei, spre a studia itinerariul ce aveau să urmeze prin regiunile chineze până la cea mai curioasă și interesantă.

Nu știau însă care anume avea să fie.

In timpul convalescenței sale, Raimond discutase despre aceasta cu ofițerii și cu medicii militari ; iar ceilalți doi, în timpul călătoriei, trataseră acelaș subiect cu Cordier.

Și cum fiecare ofițer își exprimase o părere proprie în conformitate cu cele ce citise sau văzuse, nu putuseră cădea de acord.

Sperau că colonelul, de mulți ani în Asia, îi va lămuri mai bine, cu atât mai mult cu cât îl rugaseră în acest sens.

Bătrânul ofițer, foarte cunoscut sub numele de „Colonelul Furtună" pentru caracterul său furios de și foarte bun, se numea în realitate Ludovic de Prémorin.

Avea părul și barbișonul alb ; înalt, slab, cu o înfățișare din cele mai aristocratice.

Primi pe cei trei cercetași cu cea mai desăvârșită curtenie, tratându-i ca pe fiii săi.

— Ei bine, băeți, v'ați gândit în cursul nopții ? Unde vreți să vă duceți ?

— Vă mărturisesc d-le colonel, răspunse Raimond, că n'am căzut încă de acord.

Imperiul chinez e atât de vast și e atât de puțin cunoscut, încât fiecare laudă regiunea pe care o cunoaște mai bine.

— Deci, întrerupse Marius, așteptăm dela dv. d-le colonel, cuvântul hotăritor !

— Da, aprobă Jan Bart, ne vom duce acolo, unde ne veți sfătui să ne ducem.

— Dar, pe toate pipele din lume ! reluă Marius, vă rugăm, D-le colonel să nu ne trimeteți acolo unde sunt trenuri sau tramvaie.

La ce bun am mai fi părăsit Roma, străbătând Peru-ul și Africa, dacă ne-am pomeni aci într'o țară civilizată.

Camarazii săi îl aprobară și colonelul râse.

— Fiți liniștiți, băeți ! cred că dacă vă întoarceți înapoi, veți fi satisfăcuți.

— Dacă se întorc înapoi ? întrebă locotenentul.

— Haïde, locotenente, nu cumva ți-e frică pentru acești mici eroi ?

Când scapă cineva de pe stânca Sé-Ho cum au scăpat ei, când ai străbătut toată Africa dela vest la est, când ai vânat tigri în Java, când ai distrus secta strangulatorilor din Borneo, ești în măsură să înfrunți pe toți chinezii din China.

— Bravo, D-le Colonel ! strigă Marius cu obișnuita lui înflăcărare.

— Aveți perfectă dreptate, aprobă cu sânge rece Raimond.

— Se înțelege, adăogă Jan Bart.

Pe masă, în fața lor, era întinsă o mare hartă geografică.

— Priviți, reluă colonelul, arătându-le cu degetul punctul în care era scris Hanoï. Voi sunteți aci.

— Bine. Zise Marius. — Hanoï.

— Și iată unde vă veți duce....

Degetul urcă pe hartă și se opri aproximativ în dreptul celui de-al douăzeci și optulea paralel de latitudine sud.

Și interlocutorii săi citiră cu glas tare :

— Provincia Sé-Tchouen.

— Da. Citiți numele principal, Capitala, o vedeți ?

Cele patru voci rostiră în acelaș timp :

— Cing-Ton.

Jan Bart, obișnuit să citească hărțile geografice, consultă scara, măsură dintr'o privire distanța dintre Hanoï și Cing-Ton și zise :

— Dacă nu mă înșel, e un zbor de 1100—1200 kilometri.

— Tocmai, zise colonelul privindu-l cu admirație. Dar d-ta citești hărțile ca un vechi ofițer de la serviciul geografic al Ministerului de războiu !

— Oh ! zise Marius, Jan Bart nu are pereche în privința asta.

— Te cred, declară cu convingere colonelul.

Jan Bart, plecase capul cu modestie, roșind puțin.

— Deci, aveți vreo 1200 kilometri.

Dar, mă veți întreba, pentru ce am ales provincia Sé-Tchouen ?

Nici unul nu răspunse, dar toți priviră cu curiozitate pe Colonel.

— Ei bine, iată :

Știți că de câteva luni, în China, sunt unele frământări revoluționare.

La Peking s'a proclamat în mod oficial Republica ; dar, într'un imperiu atât de vast, cu o administrație enorm de

ramificată nu se poate instala republica ca și când ai instala o sub-prefectură.

Trebuie să treacă un timp infinit, poate chiar un secol până ce întreaga China să se supuie guvernului republican din capitală.

In tot cazul, atâțători de profesie, sau ocazionali, profită de dezordine spre a încerca crearea unor mici mandarinate, umbr miniscule regate, sau cel puțin a unor centre de brigandaj.

— Drăguță țară, pe toți dracii!

— Provincia Sé-Tchouen, în momentul acesta e printre cele mai misterios turburate. Știți ce spun ultimele știri?

— Ce lucru? întrebară împreună cele patru voci.

— Că în ultima lună, totalul execuțiilor capitale cunoscute in provincie a fost exact, de două mii.

— Ah! exclamă locotenentul.

— Mii de pipe! zise Marius. Dar asta înseamnă șaizeci și șase pe zi.

— Nu tocmai, mai rămâne și o fracțiune, rectifică Raimond. Sunt șaizeci și șase de execuții plus șase zecimi.

— Sau mai bine zis șaizeci și șase și șase sute șaizeci și șase de miimi, precizâ Jan Bart.

Toți râseră, dar calculul era exact.

— Să spunem șaizeci și șapte, ca să avem o cifră rotundă, propuse Cordier.

— Nu, șaptezeci! zise colonelul, mai exact.

Căci două mii e numărul execuțiilor cunoscute. Mai sunt încă multe ignorate, care sunt aduse la îndeplinire fără știrea șefilor, în localități de al doilea rang.

Ei bine, veți înțelege că într'o țară în care se decapitează șaptezeci de persoane pe zi, o țară care nu e mai mare ca trei sau patru departamente franceze la un loc, trebue să fie o groaznică frământare.

— Ce mai noutate! întrerupse fără să se gândească, Marius.

Fraza fu atât de puțin respectuoasă, încât camarazii săi și locotenentul îl priviră, puțin cam uimiți.

Marius înțelese că făcuse o greșală netinându-și limba în frâu — și se întoarse repede la colonel, zicând:

— Vreau să spun că aveți mare dreptate, d-le colonel!

— Bravo băiete! exclamă acesta, râzând.

Ei bine, nu mi-ar displace să știu exact cauzele acestor numeroase execuții.

Dacă ar fi vorba de indivizi ucisi, spânzurați, decapitați și torturați de plebe în timpul unor turburări, ar fi natural, mai [illegible] având în vedere mentalitatea chineză.

Dar știrile spun că e vorba de procese regulate — oh!

foarte sumare, de două sau trei ore numai, urmate imediat de execuție pe piața publică.

In fond, formele justiției sunt mai mult sau mai puțin respectate și tocmai asta e ciudat.

— Dar, întrebă Raimond, știrile care vă sosesc nu menționează și motivele ?

— Da, spun că executații au fost surprinși furând cu mâna armată, sau sustrăgând opium, a cărui întrebuințare e prohibită în provincia Sé-Tchuen, de către mandarinul care reprezintă acolo cea mai mare autoritate.

Și se mai spune, că abundența populației e atât de enormă, încât mandarinul n'a găsit altceva mai bun spre a calma efervescența, de cât să procedeze la decapitări regulate, alegând spre a le face să cadă, capetele cele mai înfierbântate.

— E un mijloc radical, mii de pipe ! declară Marius.

Un cap tăiat, ori cât ar fi de înfierbântat, sfârșește prin a se răci !

Brrr ! zise Jan Bart

Colonelul îi privi și zise.

— Mi se pare că asta nu vă sperie.

Cei trei cercetași schimbară o privire, zâmbiră și Raimond zise :

— D-le colonel, dac'ar fi trebuit să ne speriem, dv. ați fi știut-o dela început și nu ne-ați mai fi vorbit asta !

Afară de asta avem *Aeroc*-ul și afară numai dacă nu ne-or captura împreună cu aparatul nostru, credem că vom ști să ne păstrăm capul pe umeri.

Și, în definitiv, ne vom duce numai ca spectatori și nu ca să luăm parte la revoluție.

— Crezi ? întrebă Marius ?

— Se înțelege, zise Jan Bart

Dar, din nou, privindu-se șiret, cei trei tineri izbucniră în râs.

Cei doi ofițeri însă, erau gravi.

— Vă asigur, dragii mei, zise colonelul că nu trebue să luați lucrurile în glumă.

Acolo vă veți expune la mari primejdii, și vă încredințez mai curând o misiune, de cât vă ofer o distracție

Aceea ce vă voi spune acum e aproape un secret de Stat.

La aceste cuvinte figurile celor trei tineri luară o expresie serioasă și Raimond zise :

In acest caz, d-le colonel, lucrurile se schimbă ; nu ne mai ducem la întâmplare ci la o datorie.

Vorbiți, suntem ca și soldați, ne vom supune !

— Exact ! aprobă Marius.

— Foarte just ! adaose grav Jan Bart.

— Iată reluă colonelul :

In momentul de față noi suntem în tratative cu guve nul republican din Peking pentru ca să însărcineze o misi ne franceză cu organizarea armatei chineze.

Autoritatea militară a acesteia ar trebui să se exercite cât mai curând, în toate provinciile vechiului imperi transformat acum, cel puțin teoreticește, în republică.

Provincia Sé Tchouen e aceea care ne încurcă mai mul

Raporturile transmise de guvernul din Peking sunt, dacă nu mincinoase, cel puțin incomplete și tendențioase.

De câteva zile mă gândesc că numai o misiune specia m'ar putea informa în mod serios.

Voiam întâi să trimit ofițeri travestiți în chinezi, dă mi se pare mai riscat de cât de a vă trimite pe voi ; căci n numai că voi aveți *Aeroc-ul*, dar mai posedați, — v'o spu fără să vă măgulesc, — calități excepționale în ce privește sângele rece, curajul și îndrăsneala, pe care nu le au bărba mult mai experimentați ca voi.

Nu vă lipsește de cât un singur lucru : cunoștința limb chineze.

Dar, vă voi cere, — de vreme ce ați vorbit de supuner să mă ascultați fără șovăire, chiar dacă ar fi vorba de ce contrar dorințelor voastre.

— Vorbiți, d-le colonel, zise cu simplicitate Raimond.

— Chiar d-ta, Raimond, mi-ai spus, cred, că aveați i tenția să puneți în interiorul Aeroc-ului un al patrul scaun destinat credinciosului vostru Zomba.

Ei bine, vreau să vă cer să lăsați pe Zomba la Hán unde va fi tratat ca un print și să puneți în locul său pe d donanța mea anamită. micul Hua, care cunoaște chineza perfecție ca și obiceiurile chineze, deoarece a trăit șapte a în China ; brav, credincios, blajin, inteligent și viclean la n voie vă va fi de mare folos.

E vanitos, foarte vanitos ; dar nu cred că în timpul e pediției veți avea să vă plângeți de acest mic defect.

— D-le colonel, răspunse Raimond, e, într'adevăr, u sacrificiu pe care ni'l cereți. Zomba consideră ca o recon pensă faptul de a ne întovărăși în China. Dar, de vre ce e vorba de interesele Franței și ale civilizației, mic noastre preferințe nu înseamnă nimic, Zomba va rămâ și Hua îi va lua locul.

— Nu m'așteptam la mai puțin din partea voastră, zise cu duioșie colonelul. — deci incidentul e închis. Nu-m mai rămâne de cât să vă dau instrucțiunile mele preci Ascultați cu atenție.

Și timp de o oră colonelul le vorbi, explicându-le ceea așteptă dela dânșii, informațiile ce trebuiau să ia, modul

care trebuiau să i le comunice, chiar dacă ar fi căzut prizonieri.

Le dete apoi indicații geografice și sfaturi părintești pline de prudență și de înțelepciune.

Apoi, convorbirea redevenind generală, discutară despre ziua plecării, despre proviziile, armele și munițiile de luat, în rezumat de tot ce interesa expediția.

Și când trecură în sala de mâncare cei trei cercetași nu mai râdeau. Căci acum, călătoria prin China, le apărea sub o lumină cu totul nouă.

Tratându-i ca pe niște adevărați voluntari, colonelul îi trimitea spre pericol, un pericol groaznic, dar și spre o mare glorie, dacă misiunea lor reușea.

Nu mai era o aventură oarecare, datorită capriciului, ci o misiune pentru triumful rassei!

După amiazi, însoțiți de anamitul Hua, cei trei cercetași se duseră să facă cumpărăturile necesare.

Nu mai aveau nevoie de arme, de oarece aveau carabine, securi, baionete și revolvere; dar își reînoiră provizia de munițiuni, pe care le epuizaseră în bătălia de la Sé-Ho.

Cumpărară centuri-cartușiere noui și își puseră pe cap trei pălării de cercetași pe care le confecționă înadins pentru ei un pălărier francez din Hanoï.

Prânziră seara la colonel și în timpul prânzului vorbiră iarăși despre Sé-Tchouen

Anamitul Hua, care servea la masă fu autorizat de colonel să ia parte la conversație pentruca cei trei cercetași să-și poată da seama de bunul său simți și de experiența sa.

Și cum plecarea era fixată pentru a doua zi, se culcară de vreme, după ce mai convorbiră câteva sferturi de oră cu locotenentul Cordier.

La răsăritul soarelui, Raimond, Marius, Jan Bart și Zomba, care nu-și putea ascunde tristețea că nu-i însoțea la Cing-Ton se duseră în curtea cazărmii, unde îi aștepta aeroplanul, care fusese scos din hangar.

Știrea plecării nu fusese divulgată pentruca totul să se poată face cu cea mai mare discreție și din ordinul colonelului, toate trupele garnizoanei fuseseră trimise în marș într'o direcție opusă aceleia a aeroplanului.

Numai vreo șase ofițeri, rămăseseră în cazarmă și acum se găseau în curte.

Cei trei cercetași, după ce salutară pe ofițeri și îmbrățișară pe colonel, nu roșiră să îmbrățișeze pe Zomba, care abia'și mai putea ține lacrimile.

Anamitul Hua era deja la postul său, mândru și triumfător. Raimond se așeză la volan, Marius alături de el, Jan

Bart îndărătul lui, alături de Hua; și în momentul în care colonelul, scoțându-și chipiul cu un gest lar, striga :

— In numele Franței, căreia îi aduceți servicii și al Italiei, patria voastră, cercetași, vă spun la revedere ! In momentul acela, Raimond lansă elicea, care puse în mișcare motorul și aeroplanul porni.

— Trăiască Italia ! strigă Marius.

— Trăiască Italia ! repetară toți ofițerii, agitând chipiurile.

Și aeroplanul trecând peste zidul cazărmii, făcu un viraj și ridicându-se în aer, porni spre nord, urmând o diagonală rapidă care în câteva secunde îi transportă în înălțimile atmosferei.

De altminteri, era necesar să se ridice cât mai sus deoarece pe o lungime de vreo cinci sute de kilometrii, adică aproape jumătatea parcursului, aveau să zboare deasupra unei regiuni de munți, uneori foarte înalți.

Și cei trei cercetași simțiră în curând efectele neplăcute și chiar periculoase ale golurilor de aer care agită un aeroplan, când acesta se găsește la o mică înălțime deasupra munților și văilor și mai ales deasupra văilor în fundul cărora curg cursuri de apă importante.

Raimond se urcă deci la patru mii de metri și primele efecte fură un fel de apăsare pe piept și un frig intens.

In contra primului inconvenient aveau baloane cu oxigen, iar împotriva frigului aveau haine scurte, în întregime îmblănite.

Astfel se obișnuiră încetul cu încetul cu temperatura și cu aerul ratificat din acele regiuni.

Cât pentru Hua, timp de un sfert de oră avu un violent acces de rău de mare ; dar după ce respiră timp de alt sfert de oră oxigen, începu să se obișnuiască ; fiind foarte energic, slab și nervos, dar perfect sănătos era cât se poate de rezistent. Stând alături de Jan Bart, îi urmă sfaturile și fu în curând în măsură să suporte senzațiile atât de noui ale acelui gen de locomoțiune pe care n'o încercase nici o dată până'atunci.

CAPITOLUL III

Panorama tragică

Raimond mențină aparatul la o viteză de două sute de kilometri pe oră.

Și cei o mie două sute de kilometri ce despărțeau Hanoi de Cing-Ton fură acoperiți în șase ore, zborul fiind extraordinar de favorizat de un timp admirabil, fără nori sau vânt.

Cât pentru dirijarea aeroplanului, cercetașii nu se pre-

ocupau, de fapt, de configurația terenului de dedesubtul lor ; le ajungea busola. Și aveau atâta experiență în acest mod de a conduce aeroplanul, în cât, după ce fixau punctele cardinale ale razei vânturilor, puteau zbura în linie dreaptă, rectificând deviațiile accidentale prin simpla verificare a busolei.

Menținându-se la patru mii de metri, cei trei tineri aviatori își deteră seama că ajunseseră deasupra provinciei Sé-Tchouen și probabil deasupra Cing-Tonului, când, după ce urmară linia unui vârf de munte izolat, care se vedea lămurit pe hartă, văzură cu binoclul mai multe cursuri de apă ce se întretăiau la mari distanțe ; o vale adâncă în mijlocul căreia se ridica, între alte două aglomerații mai puțin importante, un oraș de dimensiuni considerabile ; iar la nord-vest de oraș primele coline ale unui munte extrem de înalt.

Indicațiile colonelului împreună cu acelea ale hărții geografice nu lăsau nici o îndoială : era Cing-Ton-ul.

In timpul zborului cei trei cercetași discutaseră pe larg asupra modului de a proceda îndată ce vor fi ajuns la țintă

Nu puteau ateriza pe un teren descoperit din vecinătatea orașului și nici pe vreo piață din interiorul acestuia.

Neștiind în ce dispoziție se găseau indigenii, nu voiau să se expuie la un masacru imediat.

Cel mai bun lucru era să aterizeze la câțiva kilometri de oraș, într'un loc pustiu, de preferință pe vreun platou, sau chiar în fundul unei văi, la ora în care locuitorii satelor, fiind retrași prin casele lor, nu-i puteau surprinde, cu alte cuvinte, îndată ce apunea soarele.

Indată după aterizare, anamitul Hua trebuia să se ducă singur la Cing-ton ca să cerceteze locurile și persoanele și să încerce să obție o audiență la mandarinul comandant al provinciei, numit Kuang-King, bineînțeles, dacă acesta mai era încă la putere... iar după ce va fi vorbit cu mandarinul, căruia trebuia să i se prezinte ca fiind timis din partea unor înalte personalități politice din Peking, — făcând dovada celor spuse cu scrisori primite dela colonel, — trebuia să caute să culeagă toate informațiile necesare, și să vadă în ce dispoziții se găsea mandarinul, iar apoi, să se înapoieze spre a raporta totul celor trei cercetași.

Acesta era planul adoptat în unanimitate.

Trebuia deci, să găsească un teren de aterizare potrivit, și care să prezinte condițiile de izolare și de siguranță cerute.

Plecați la șase de dimineața din Hanoï, sosiseră la amiază.

Pe când Jan Bart scotea din lada cu provizii niște enorme sandwich-uri cu carne și unt și le împărtea la fie-

care, Marius și Raimond, continuând să manevreze, observau terenul.

Aeroplanul se înclinase cam spre nord-vest de Cing-Ton și depășise prima colină ; acum se găsea deasupra munților.

De jos aeroplanul trebuia să apară în ochii acelora cari l-ar fi zărit asemenea unui vultur colosal, care descria cercuri deasupra unei prăzi.

Intr'adevăr, el vira cât putea mai încet, îndreptându-se încetul cu încetul spre nord-vest.

— Mii de pipe ! bombăni Marius munții ăștia sunt foarte stâncoși și nu văd nici un platou.

— In lipsa unui platou, ar ajunge o vale circulară, al cărei fund să fie ceva mai plan.

— Ei ! mii de pipe, nu văd nimic în felul ăsta !

Pe când cercetau cu binoclul în toate direcțiile, câteși trei mușcau cu poftă din gustoasele sandwich-uri.

Și de abia terminase unul că Hua, care nu avea nici o experiență în materie de aviație și deci nu înțelegea mare lucru din ceeace preocupa pe cei trei tineri, și înghițise pe al doilea.

Jan Bart, ca întotdeauna când era vorba de explorări geografice fu primul care descoperi terenul favorabil.

— Am găsit, victorie !

— Unde ? întrebară Raimond și Marius.

Puțin cam spre sud, colo, îndărătul acelei înălțimi în jurul căreia am evoluat adineori, e o platformă pietroasă care-mi pare destul de largă. Dar într'o parte se reazimă de o stâncă abruptă, iar de cealalta e mărginită de o prăpastie adâncă.

Trebuie deci să cădem exact într'un anumit punct.

— Haidem să vedem ! declară Raimond.

— Zici că e acolo ? insistă Marius, arătând cu mâna spre punctul indicat de Jan Bart.

— Exact ! zise acesta.

— Atunci, haidem.

Dar Raimond executase manevra necesară, dirijând aparatul spre ridicătura indicată.

Era, în realitate o creastă stâncoasă foarte ascuțită și ciudat conturată. Indărătul ei era o platformă, nu orizontală, ci foarte aplecată de la est spre vest.

Iar la nord, la est și la vest era mărginită de bucăți de stâncă formând cele trei laturi ale unui dreptunghiu regulat ; a patra latură era brusc întreruptă de gaura enormă a unei prăpastii, a cărei adâncime era imposibil de precizat.

— Da, declară Raimond, poziția n'ar fi rea, căci aeroplanul ar fi mascat de stânci ; iar noi am putea din înălți-

meo lor să observăm în liniște orașul și împrejurimile, fără să fim văzuți de locuitorii din vale.

— Eu cred, mii de pipe ! că nici o ființă omenească n'a mai pus piciorul pe această platformă care'mi pare inaccesibilă de toate părțile.

— Tocmai ! zise Raimond. Dar nu cred că e așa de ușor de aterizat pe locul ăsta. Ce lungime și ce lărgime crezi că are, Jan Bart ?

— Scoboară puțin și o să vedem mai bine.

Aeroplanul scoborî în spirală până la două sute de metrii deasupra platformei, care se găsea deasupra vârfului celui mai înalt din acel lanț de munți.

— Hm ! zise Jan Bart, nu cred să aibă mai mult de doisprezece metri în lărgime și douăzeci și patru cel mult, în lungime.

— Deci douăzeci și patru de metri de rulat până ce aparatul să se poată opri. Nu e prea mult ; riscăm să ne sfărmăm aparatul de stâncă.

— Poți scoborî cu motorul stins, sfătui Jan Bart.

— Da, adăogă Marius și să nu te bazezi de cât pe volan.

— Ne putem rupe roțile, răspunse Raimond și asta ar însemna distrugerea elicei. Apoi elanul Aeroc-ului chiar fără motor, ar fi încă prea mare.

— Grea afacere, mii de pipe !

Și cei trei cercetași se priviră îngrijorați pe când aeroplanul continua să evolueze descriind cercuri la două sute de metri deasupra micului platou.

— Dac'am mai căuta ? sugeră Jan Bart. Poate c'om găsi un loc mai bun ?

— Ei, replică Marius, e un sfert de oră de când căutăm și am văzut o bucată bună de teren !...

— Nu, zise Raimond, cred că e mai bine s'aterizăm aci ! trebuie doar să fim atenți și atâta tot.

— Avantajul acestui loc, zise Jan Bart, e că putem s'aterizăm fără a mai aștepta să se înopteze de teamă să nu fim văzuți de cineva.

— Da! insistă Raimond și Hua se poate duce imediat la Cing-Ton, unde va sosi pe înoptat.

Ar fi minunat, căci am câștiga astfel o zi.

— Nu e un avantagiu fără importantă, reluă Jan Bart, când ne gândim că țara e în plină fierbere și că, dela o zi la alta, evenimentele pot schimba fața lucrurilor.

— Ei bine, eu aterizez ! Dar, ar fi nostim ca după ce am trecut prin atâtea pericole prin pădurile africane, prin jungla javaneză și după ce am înfruntat gloanțele piraților, să ne rostogolim într'o prăpastie ; e de ajuns ca una din

roți s áse izbească de vreo piatră, ca să deviăm din linia dreaptă.

— Mii de pipe ! nu prea ne dai curaj, mă faci să tremur !...

— Spun asta ca să vă demonstrez că lucrurile cele mai obișnuite, pentru noi, cum e de pildă, aterizarea Aerocului, prezintă tot atâta pericol ca și o luptă în care ne-am găsit patru împotriva a o mie...

— Știu destul de bine asta ! răspunse Marius. Moartea e pretutindeni.

De pildă, la Roma, treci liniștit pe trotuar, un coș de casă îți cade pe cap și te-ai dus...

— In definitiv, zise Jan Bart râzând, cum pe-aci nu se găsesc coșuri de case, riscăm mai puțin de cât pe un trotuar din Roma.

— In rezumat, zise Marius, numără toate casele din Roma, numără toate coșurile care cad de pe acoperișuri în stradă și vei vedea cu cât sunt mai numeroase primejdiile de acolo, pe când aci nu suntem expuși de cât la unul singur.

— Două ! replică Raimond.

— Și care, mă rog ?

— Să cădem în prăpastie,

— Unu.

— ...sau să ne zdrobim de stânci.

— Două ! completă Jan Bart.

Și acum tăcere ! ordonă grav, Raimond.

Fu o tăcere plină de îngrijorare fără teamă, dar gravă, căci tinerii în ciuda glumelor lor, își dădeau perfect seama de greutatea actului ce trebuiau să săvârșească.

Raimond studiând, în cursul câtorva evoluții direcția și forța vântului, manevră cu prudență.

Constată că vântul sufla în sensul pantei pe care o forma platforma și murmură.

— Dacă aterizez în direcția vântului și a coastei voi fi ușor târât pe pantă și, împinși de vânt, avem nouă posibilități contra una să ne sfărâmăm craniul de peretele de stânci, sau să deviăm spre prăpastie. Dar, dacă aterizez în sensul contrar vântului și în spre urcuș, forța curentului ne va împinge înapoi și elanul aparatului va fi micșorat. Deci, avem nouă posibilități contra una să ne oprim în mod normal înainte ca elicea să atingă peretele.

Principalul e, când roțile vor atinge solul, să nu deviăm nici la dreapta nici la stânga.

Depinde de întâmplare ; nu pot ști ce voi face pe terenul acesta accidentat.

O idee !

Și, întorcându-se spre Marius și Jan Bart le zise :

— Luați ancorele și fiți gata să le aruncați pe stâncă îndată ce roțile vor atinge terenul.

Veți da drumul frânghiei, strângând din ce în ce mai mult mâinile și dacă, se întâmplă să deviăm într'o parte sau într'alta, vă voi comanda să opriți brusc. Fiți atenți, căci înainte de a da ordinul voi rosti numele aceluia, care trebuie să execute manevra.

Dacă mergem prea mult spre dreapta, tu Marius vei da drumul frânghiei, dacă e spre stânga, atunci Jan Bart va executa mișcarea.

M'ați înțeles ?

— Da, da. Am înțeles ! ziseră ceilalți doi împreună.

— Vom îndeplini funcțiunea unor frâne independente, care se supun ordinului tău ! zise Marius.

— Tocmai. Dar băgați de seamă ca ancorele voastre să se agațe bine, așa în cât să nu cedeze când, frânghia fiind întinsă, aeroplanul va opune rezistență.

— Bine ! bine ! ziseră Marius și Jan Bart.

Aeroc-ul era prevăzut cu două mici ancore de oțel, ușoare de asvârlit, și prinse de câte o frânghie subțire dar solidă. Marius și Jan Bart le desfăcură de pe peretele interior al nacelei și se pregătiră să le arunce.

Intretimp, Hua, nici nu se mișcase; afundat în scaunul său, impasibil și liniștit, cu acel fatalism oriental care învață că moartea vine la ora fixată și că e zadarnic a voi s'o înlături, aștepta.

Când văzu că totul era gata, Raimond se hotărî să execute manevra supremă.

Opri motorul și lăsă ca aeroplanul să se scoboare cu obișnuita lui stabilitate. După ce descrise un semi cerc descendent, Aeroc-ul ajunse în marginea platformei, o atinse, sări puțin în sus, recăzu, pe când, mânuind volanul cu îndemânare, Raimond îl făcu să pornească în lungimea platformei.

Dar, își dete imediat seama că elanul era prea puternic și că se va lovi cu elicea de peretele din fund.

— Dacă asvârlă bine ancorele amândoi, își zise el, și lasă să se desfacă frânghia, trăgând-o din ce în ce mai tare, voi încetini mișcarea în aceeași proporție în stânga și în dreapta.

E foarte delicat, dar n'avem ce face. Să încercăm. Gândi toate acestea într'un sfert de secundă, cu fulgerătoarea rapiditate a gândului în momentele critice. Și strigă deodată :

— Luați seama bine ! Asvârliți amândoi deodată. Hop !

Marius și Jan Bart erau atât de atenți în cât gestul lor

tu simultan. Cele două ancore se prinseră în dreapta și în stânga de colțurile stâncii și în aceeași clipă.

Lăsară să alunece frânghiile, dar strângând mâinile din ce în ce mai tare cu riscul de-a-și jupui palmele.

Sub influența acelei duble frâne elanul fu înfrânat.

— Bun ! strigă Raimond, am reușit !

— Mii de pipe ! am învins !

— Da ! zise Jan Bart.

Douăzeci de secunde după aceea aeroplanul se oprea.

Vârful axei la extremitatea căreia era fixată elicea se opri la vreo treizeci de centimetri numai de peretele de stâncă.

— Bravo ! trăiască Italia ! ura ! bis ! bis ! strigară câteși trei în fața lui Hua, absolut încremenit.

— Nu, nici un bis ! declară Raimond.

Strigați ura, cât vreți, dar bis, nu, căci nu țin să reîncep o manevră care reușește o dată la mie.

— Când spun bis ! e ca să-mi exprim entuziasmul, explică Marius. Se spune totdeauna bis, când e cineva mulțumit, dar asta nu înseamnă că aș vrea să reînceapă primejdia ; bis înseamnă bucuria, o bucurie îndoită ; nu înțelegi ?

— Oh ! tu cazi totdeauna în picioare, zise, zâmbind Jan Bart.

— Ca aeroplanul !

Vorbind, săriseră jos din nacelă, pe platforma pe care nu era nici un firicel de iarbă, nici un grăunte de praf. Partea aceea a muntelui era desigur, în continuu, măturată de vânturi, care nu lăsau să se acumuleze praful acela, în care natura găsește totdeauna mijlocul de a strecura vreun germen.

Dar aci nu era de cât stânca goală.

Prima grijă a cercetașilor, ajutați de Hua, care înlocuia cu inteligența și îndemânarea, lipsa de experiență, fu să proptească solid aeroplanul la extremitatea platformei, astfel în cât să nu fie asvârlit, — dacă se ridica vântul, — de peretele de stâncă, sau în fundul prăpastiei.

Apoi Marius fu primul care constată că sandwich-urile, ori câte de mari nu constituiau o mâncare suficientă până la jumătatea zilei. Propuse deci s'aprindă mașina de spirt, care se găsea pe bordul Aeroc-ului și să prepare cu proviziile din care aveau destul, un prânz suculent și substanțial, înainte de plecarea lui Hua.

— Adoptat ! ziseră Raimond și Jan Bart.

Atunci se auzi glasul pițigăiat al lui Hua și aceasta fu prima oară când vorbi altfel de cât în monosilabe.

— Stăpânilor, zise el, veți mânca și veți bea după poftă, iar eu nu pot lua parte la prânzul dv.

Mi-am hrănit îndeajuns corpul, în vreme ce pregăteaţi aterizarea, căci am mâncat trei sandwich-uri.

— Ei bine, te felicit ! zise Marius.

Jan Bart zise :

— Marius te felicită, dar te asigur că lui nu i-ar fi ajuns numai trei sandwich-uri.

Hua zâmbi şi răspunse :

— Mie îmi ajung pentru toată ziua.

Voi pleca deci spre Cing-Ton. N'am decât să scobor coasta asta a muntelui ; sunt oarecare dificultăţi, dar eu sunt destul de sprinten şi de îndemânatec ca să le înving. Singura greutate mai mare e să mă scobor de pe această platformă, care e înconjurată de prăpastii. De partea asta e o prăpastie pe care o vedem, dar dincolo de peretele ăsta sunt altele tot atât de adânci.

— Linişteşte-te Hua, întrerupse Marius. Vom lega împreună cele două frânghii ale ancorelor şi astfel vei avea o splendidă scară, comodă, delicată, elegantă, mulţumită căreia vei putea ajunge până la acea corniză pe care o vezi de aci şi care se termină şerpuind până'n vale.

Marius vorbind, se aplecă spre prăpastie şi arătă corniza formală la vreo cincizeci de metri mai jos.

— Fiecare frânghie, zise Raimond are câte patruzeci de metri. Sunt deci optzeci, mai mult chiar de cât trebuie pân'acolo.

— Da, aprobă Jan Bart.

— Să scobori nu e nimic, zise Marius. Greutatea e la urcuş ; cincizeci de metri de frânghie ca să te caţări de ea, înseamnă ceva.... dacă cel puţin ar fi o frânghie cu noduri !

— Marius, observă grav. Jan Bart, nu te mai recunosc.

— De ce ?

— Pentrucă în momentul ăsta eşti lipsit de imaginaţie.

— Mii de pipe ! Sunt lipsit de imaginaţie eu ? întrebă Marius, indignat că se punea la îndoială tocmai calitatea sa principală.

— Ba da! Hua nu are nevoie să facă nici o sforţare nici cu mâinile, nici cu braţele. Sevaaşeza călare pe una din ancore şi noi, după ce vom fabrica un fel de scripete cu cele două pârghii pe care le aveau în aeroplan îl vom scoborî frumos şi tot aşa îl vom urca la înapoiere.

— Mii de pipe ! strigă Marius, sunt dezonorat.

Jan Bart a găsit un lucru atât de simplu încât nu numai că ar fi trebuit să-mi vie imediat în minte, dar ar fi trebuit să'l ghicesc cu trei ore înainte de a fi vorbit de el...

Toţi începură să râdă şi pregătiră acel soi de ascensor ce trebuia să servească la urcarea şi scoborîrea lui Hua.

Cele două pârghii fură legate una peste alta de o creastă

a stâncii ; frânghiile după ce fură bine înodate una de alta, fură înfășurate în jurul lor și după ce strânse mâinile cercetașilor, anamitul se așeză călare pe o ancoră.

Marius și Raimond îl scoborîră încet în prăpastie ; el însăși, cu ajutorul unui baston solid, se ținea departe de peretele de stâncă, iar Jan Bart, aplecat pe marginea prăpastiei supraveghea bunul mers al operațiilor.

Când Hua puse piciorul pe corniză, Jan Bart strigă :

— Stop ! a ajuns !

Restul frânghiei fu înfășurat pe un vârf de stâncă și Marius și Jan Bart se apropiară și ei ca să se uite în jos.

Și văzură pe anamit făcându-le un salut cu mâna și rezemat în baston, pornind pe drumul anevoios și aiidentat, care ducea în vale.

Inainte de a dispare după o cotitură, îi strigară:

— Drum bun și să te întorci curând.

Erau liniștiți în privința lui Hua.

Intr'adevăr, mulțumită faptului că purta coadă după vechiul obicei chinezesc și că vorbea perfect limba chineză, nu-l putea nimeni bănui că nu era chinez. Nu risca deci să fie recunoscut, dacă știa să fie prudent. Și în această privință ordonanța colonelului Prémorin n'avea pereche.

După plecarea lui Hua, Marius prepară un dejun pantagruelic, cu concursul lui Raimond și al lui Jan Bart. Si cum n'aveau nimic de făcut până la întoarcerea lui Hua, aceasta le era o distracție.

In locul acela izolat, unde nu riscau să fie vizitați nici de oameni nici de animale, puteau în toată liniștea să mănânce și să doarmă, fără să fie ispitiți de vreo partidă de vânătoare sau de vreo excursie care ar fi putut avea o influență dăunătoare asupra situației lor actuale. Mâncară deci, și băură, priviră norii albi, cenușii și colorați în roșu când soarele dispăru îndărătul munților și în curând se făcu noapte.

Temperatura pe acel platou care trebuia să fie la vreo 2000 de metri deasupra nivelului mării era foarte rece.

Din fericire, pe lângă hainele groase, mai aveau și paturi călduroase, în care se înfășurară, culcându-se în coltul cel mai apărat.

Visară cu ochii deschiși, privind cerul înstelat, și ședeau așa nemișcați și tăcuți de o jumătate de oră, când, deodată, li se păru că cerul se înroșește în partea dinspre vale.

Si cum partea aceea era la răsărit și nu la apus, iar pe de altă parte soarele apusese de mult, reflexul acela roșiatic nu putea fi decât ceva accidental, iar nu un fenomen natural.

— Dar asta, zise Marius, ce-o mai fi?

Și se ridică, dându-și la o parte pătura și, urmat de ceilalți doi care îl imitaseră, începură să se urce pe stâncă.

Abia ajunseră în vârf și scoaseră un strigăt de uimire în fața spectacolului ce se desfășura înaintea ochilor lor.

Era într'adevăr ceva uimitor. Orașul Cing-Ton se recunoștea, în mijlocul văii, după miile de puncte luminoase.

Dar, în jurul lui, după un spațiu circular de întunerec, era o succesiune aproape neîntreruptă de flăcări imense, care trebuiau să fie enorme ca să se vadă atât de bine de la o distanță ca aceea.

— Mii de pipe, dar ard desigur sate.

— Fără îndoială! zise Raimond.

— Sate? exclamă Jan Bart. Dar atunci sunt cel puțin vreo treizeci! Numărând focarele care se văd în jurul orașului.

— Treizeci și două, exact! zise Raimond.

— Ascultați! ascultați! zise Marius.

Câte și trei țintiră urechile și li se păru că din imensa vale se ridică un zgomot surd.

La o răbufneală de vânt din partea aceea, zgomotul se auzi deslușit.

In acelaș moment, se auziră detunături surde, care nu mai lăsau nicio îndoială.

— Se bat acolo, ard, se ucid, exclamă Raimond cu oroare.

Și oroarea aceea era îndreptățită, căci nimic nu era mai tragic ca acea panoramă fantastică.

Acele focuri imense în mijlocul nopții evocau măceluri sângeroase din pricina culoarei roșii a flăcărilor violente.

Desigur sufla un vânt puternic de la un capăt al altuia al văii, dar foarte aproape de pământ, căci uneori tinerii vedeau o massă de flăcări trecând prin aer și căzând mai departe, unde se forma alt focar.

In acelaș timp vuetul și detunăturile făceau un zgomot pe care imaginația îl făcea să pară și mai mare.

Colo, în fundul acelei văi misterioase, se petreceau desigur lucruri grozave.

— Oh! exclamă Marius, ce rău îmi pare că nu sunt acolo cu carabina și cu browning-ul meu.

— Dar mie! ziseră ceilalți doi.

Invidiau acum pe Hua care să găsea în plin centru al revoluției.

Și cum câteși trei avuseseră același gând, Raimond zise:

— Îi invidiăm norocul, dar cine știe ce i se poate întâmpla, dacă nu i s'o fi întâmplat chiar vreo nenorocire în iadul acela.

— Chiar așa, zise Marius: cu toată înfățișarea lui de chinez căci chinezii de colo jos se bat.

Dacă se găsesc în plină bătaie, riscă să fie lovit, indiferent, și de prieteni și de dușmani.

Și cei trei tineri tăcură, cuprinși de îngrijorare.

Dar, Jan Bart voi să-i liniștească atât pentru dânșii cât și pentru el însăși :

— Nu uitați că Hua e extrem de prudent, că poate nici n'a sosit la Cing-Ton și că priveliștea incendiului, urletele și detunăturile, trebuie să-l fi vestit, înainte de a fi ajuns în fundul văii.

Se va opri, sau va înainta cu cea mai mare prudență.

— Da, ai dreptate, zise Raimond, desigur că așa s'a întâmplat.

— O ! mii de pipe ! de s'ar întoarce mai curând.

— In tot cazul, observă, Raimond cred că nici voi, nici eu, nu vom avea răbdare s'așteptăm stând locului.

— Nu, desigur ! Și dacă peste patruzeci și opt de ore nu s'a întors încă, propuse milanezul, ași fi de părere s'o stergem de-aci.

— Stați, ce Dumnezeu ! protestă Jan Bart nu vă mai montați capul amândoi ! Puțin calm !

Unde vreți să mergem și ce dracu vreți să facem, când nu știu o boabă chinezească ? și când știm c'ar fi deajuns ca un individ să dea alarma ca să ne pomenim în spinare cu o ceată însetată de delicte și de sânge.

Gândiți-vă că în țara asta, care e în plină revoluție, străinii sunt în mai mare primejdie de cât indigenii.

Dacă colonelul ne-a dat pe Hua cu recomandația de a-l atribui un rol cu mult superior poziției sale sociale față de noi, a făcut-o din pricină că știa foarte bine că singuri n'am fi putut obține informațiile trebuincioase.

Fără îndoială că cu armele noastre și cu experiența ce avem în acest gen de întreprinderi ne-am putea sustrage pericolului, dar nu e vorba numai să nu fim prinși sau uciși, ci mai ales de a obține informațiile de care are nevoie colonelul și de a i le aduce.

— Nu uitați în definitiv, că cuvântul de ordine e :

Nu la întâmplare, ci în misiune !

Aceste cuvinte, curagioase și înțelepte în acelaș timp, inspirate de un extrem bun simț și de perceperea netă a datoriei, făcură o profundă impresie asupra lui Raimond și a lui Marius.

După un moment de tăcere, Raimond relua.

— Ai dreptate Jan Bart. Eram nebuni adineaori, vrând să mergem la Cing-Ton. Trebuie s'așteptăm întoarcerea lui Hua.

- Tocmai, confirmă Marius. Şi apoi, Hua îşi da seama de importanţa misiunii sale întocmai ca şi noi.

Va face deci tot posibilul ca să nu fie prins şi spre a ne aduce cu orice preţ informaţiile pe care le va fi putut obţine chiar dacă n'a reuşit să vadă pe mandarin.

După acel schimb de păreri, tăcură mai multe minute privind ca hipnotizaţi tragica panoramă.

Flăcările imense şi îndepărtate, se deplasau şi dispăreau dintr'un loc spre a reapare brusc într'altul.

Era vădit că incendiatorii, după ce distruseseră aglomeraţii de construcţii, propagau incendiul în alte locuri.

Aceasta dură toată noaptea.

Când se iviră zorile flăcările se înteţiră ca şi când incendiatorii şi devastatorii ar fi voit să termine cu o extremă violenţă; apoi focarele se stinseră încetul cu încetul, astfel că pe la zece de dimineaţa, nu se mai vedeau decât coloane de fum ce se înălţau spre cerul fără nori.

Cercetaşii, cari priviseră toată noaptea, îşi întoarseră privirile dela tragicul spectacol când incendiul fu definitiv stins.

Şi cum platforma pe care se găseau era inaccesibilă, iar pe de altă parte anamitul nu putea să se înapoieze înainte de amiazi, nici chiar dacă s'ar fi întors fără să fi intrat în oraş, cercetaşii se gândiră că puteau profita de siguranţa în care se aflau, spre a se odihni însfârşit.

Şi dormiră mai multe ceasuri. Marius fu primul care se deşteptă : se uită la ceas şi constată că erau orele două după amiazi şi fiindcă simţea că-i ie foame, se apucă să pregătească mâncarea fără a-şi mai deştepta prietenii.

Când totul fu gata, îi trezi şi după ce se spălară puţin cu apa din rezervorul Aerocului, începură să mănânce cu poftă.

CAPITOLUL IV

Mandarinul roşu

Trecură două zile fără ca nimic să fi turburat monotonia existenţei celor trei tineri, care aşteptau din ce în ce mai îngrijoraţi pe Hua.

La sfârşitul celei de-a doua zile, începură să se teamă să nu fi fost cumva rănit, prins, sau ucis în cursul tragediei la care asistaseră de departe.

— In definitiv, zise Raimond, în seara aceea pe când se pregăteau de culcare, sunt exact cincizeci şi opt de ore de când a plecat Hua.

După calculele făcute chiar de dânsul îi trebuiau apro-

aximativ zece ore ca s'ajungă la Cing-Ton, zece ore ca să se înapoieze, ceeace face douăzeci; i-au mai rămas treizeci de ore ca să stea în oraș.

Mi se pare că era suficient pentru ceeace avea de făcut.

— Mii de pipe! ar fi un adevărat nenoroc să dăm greș chiar dela început.

— Chiar așa, zise Jan Bart. Dar nu e nici un remediu. Oricare ar fi soarta lui Hua; ori ce i s'ar fi întâmplat la Cing-Ton, e absolut imposibil să-i dăm vreun ajutor, sau să ne informăm despre ceeace i s'a întâmplat.

Ducându-ne în oraș în situația de față ar însemna să ne ducem la moarte în mod stupid și n'ar folosi nimănui.

Cred că nu mai e nevoe să vă repet raționamentul pe care vi l'am făcut azi și pe care l'ați aprobat și voi.

— Da! da! afirmă Raimond. M'am gândit și eu mult asupra celor ce ne-ai spus și am văzut că ai perfectă dreptate.

— Dar, mii de pipe! fără să intrăm în Cing-Ton putem totuși să ne plimbăm pe deasupra orașului.

Cine știe, poate vom vedea lucruri care să ne dea vreo idee asupra acțiunei pe care am mai putea-o întreprinde, dacă nu în interesul lui Hua, care la urma urmelor e un soldat asvârlit în luptă, cel puțin în folosul misiunei ce ni s'a încredințat.

— Asta e altceva, și sunt de părerea ta, Marius.

Raimond zise:

— Cred și eu că putem zbura deasupra orașului, examinându-l sub toate aspectele; ne vom da seama, pe cât va fi posibil, de ceeace s'a întâmplat și de ceeace se mai petrece încă acolo și astfel vom obține totuși oarecare informații.

— Atunci, ne-am înțeles! Haidem cu aeroplanul pe deasupra Cing-Tonului. Dar când?

— Iată partea grea a chestiunei, reluă Raimond. Când a plecat Hua ne-a vestit că absența lui ar putea să dureze chiar o săptămână.

— Da, în caz când ar putea intra în tratative serioase pentru care i-ar trebui mai mult timp.

Dar, Jan Bart întrerupse pe milanez:

— Dar toate astea nu schimbă nimic. Faptul că în timpul ăsta s'au produs acele incendii nu dovedește că Hua a fost victima vreunui atentat. Deci trebuie să-l așteptăm opt zile.

— Mii de pipe! Să stăm aci opt zile și să privim muștele care nu sunt, să înghețăm noaptea și să ne prăjim

— Știu foarte bine, îl mustră Raimond, că datoria unui soldat nu constă numai în a se risca într'o luptă; mai are și altă datorie mult mai grea: să stea nemișcat, cu arma la picior, așteptând momentul. Dacă momentul acesta vine după o oră sau o săptămână, chestiunea rămâne totdeauna aceeași.

Și să fim mulțumiți, că aci nu suntem expuși la nici unul din acele pericole care pândesc pe soldați, când trebue să reziste zile întregi fără să lupte sub ploaia de gloanțe.

Cei doi tineri cercetași, izbiți de cuvintele grave ale șefului lor, ziseră salutând.

— Căpitane, aveți dreptate!

— Numai că oricâtă dreptate ai avea, adăogă Marius, nu împiedică faptul că va trebui să petrecem aci cea mai oribilă săptămână prin care am trecut vreodată.

A te bate cu oamenii, cu tigrii, cu elementele deslănțuite e desigur primejdios; dar în definitiv e o ocupație, care distrează, care pasionează! Dar să stai opt zile fără să faci altceva decât să privești munții ăștia nesărați, văile astea insipide, cerul ăsta idiot, e într'adevăr, mai puțin interesant.

Dac'am avea cel puțin o bibliotecă am putea citi; dar am fost așa de zăpăciți încât am uitat să cumpărăm la Hanoi toate numerele din „Corsarul submarin" pe care nu le-am citit încă.

Această glumă făcu pe camarazi să râdă, dar nu schimbă câtuși de puțin situația. Trebuiau să aștepte și așteptară.

Noaptea trecu liniștită; ziua următoare fu tot atât de monotonă; era a treia. Inc'o noapte și înc'o zi.

Și a patra fu cea mai înspăimântătoare, căci de dimineață începu o ploaie torențială care dură până la apusul soarelui.

Fură nevoiți să se adăpostească în nacela Aerocului sub parbriz. Acolo nu erau udați de apă, dar erau închiși într'un spațiu îngust în care abia se puteau mișca și fără altă distracție decât să privească enormele picături de apă căzând în jurul lor cu o răpăială asurzitoare.

Soarele era invizibil, totuși după întunericul care începea să se lase și după ora care o arată ceasornicul, cei trei cercetași socotiră că ploaia va înceta în curând, cum se întâmplă uneori, după apusul soarelui.

Într'adevăr, la ora la care soarele trebuia să dispară îndărătul munților, picăturile începură să se rărească, norii se împrăștiară și apărură câteva fâșii de cer albastru. După un sfert de oră ploaia încetă.

— A ! mii de pipe ! era și timpul ! Numai de n'ar mai începe și mâine !

— Și mai ales la noapte ! adăogă Raimond.

— Și-acum să ne mai desmorțim picioarele, zise Jan Bart.

Și sări jos din nacelă.

Ceilalți doi îl urmară imediat și luându-se de mână începură să danseze pe platformă o horă îndrăcită, țipând cât îi ținea gura.

A sosit ambasadorul !

Aceea manifestație de bucurie însemna oare că nu-și dădea seama de primejdia pe care o înfrunta Hua? Nici de cum.

In realitate, în cursul acelei interminabile zile de ploaie vorbiseră de dânsul și ajunseseră la concluzia că se puteau încrede orbește în el. Nu se mai gândeau că s'ar fi putut să fi căzut victimă vreunui atentat.

Absența lui, oricât de lungă, era desigur în favoarea planului lor, desigur, că aflase lucruri importante.

Iată ce schimbare radicală poate suferi spiritul omenesc încât să vadă în bine tocmai ceeace cu puțin mai înainte i se părea un rău iremediabil.

Repetau pentru a douăzeci și cincea oară refrenul lor, când fură întrerupți de un strigăt care-i făcu să rămâie în poziția în care se găseau, adică cu mâinile ridicate deasupra capetelor.

Și rămaseră o clipă așa până ce se auzi al doilea strigăt. Atunci încetară de a mai face copilării.

— E Hua ! declară Raimond.

— Desigur ! afirmă Marius.

Jan Bart nu zise nimic, el se plecă repede pe marginea prăpastiei.

Și, la ultimele raze ale soarelui îi fu ușor să recunoască pe Hua în picioare pe corniza de pe peretele prăpastiei.

— Repede, ancora și frânghiile, strigă el.

Raimond și Marius se și apucaseră să desfacă frânghia și aplecându-se strigară și ei bunului anamit:

— Bună ziua Hua!

— Bună ziua ! răspunse de jos anamitul, cu ciudatul lui accent.

Ancora fu lăsată repede și îndată ce Hua se așeză călare pe ea, începură să tragă cu precauțiune frânghia de care era legată.

Trei minute după aceea, anamitul strângea cu putere mâinile ce i se întindeau.

— Știri! Știri! urlară cei trei băeți!

— Am ! răspunse el, zâmbind.

Dar, mai întâi daţi-mi să mănânc şi să beau; sunt douăsprezece ore de când n'am mâncat şi n'am întâlnit nici un pârâu în cale.

— Bun ! Bun ! Vine!... răspunse Marius, repezindu-se la lada cu provizii.

Resturile mesei de seară fură elegant aşezate pe o farfurie de tinichea şi oferite lui Hua, care se aşezase jos.

Raimond aduse un bidon cu apă şi Jan Bart altul; Marius tăia pâinea în bucăţele mici şi i le prezenta una câte una lui Hua, care era încântat de atâtea atenţii.

Ba chiar, Marius da dovadă de atâta entuziasm încât de vreo câteva ori riscă să-l înece, dar ceilalţi doi cercetaşi aveau grijă să-i dea să bea în momentele critice, salvându-l astfel de la moarte.

Când, însfârşit, farfuria fu golită şi ordonanţa colonelului se declară satisfăcută, cei trei tineri, de comun acord, îi deteră un răgaz de cinci minute, ca să se repauzeze, după atâta osteneală, fumând o ţigară. Intre timp, îl priveau căutând să-şi stăpânească curiozitatea.

S'aşteptau poate la un discurs lung. Dar se înşelau.

Dacă Hua însă, cu obişnuitul lui laconism, vorbi puţin, în compensaţie spuse multe lucruri.

— Ei bine, întrebă Raimond, ce ai văzut ?

— Incendii, aprinse de oamenii mandarinului Kuang-King.

Toate sătuletele din jurul oraşului au fost distruse şi locuitorii măceliăriţi.

Kuang-King găseşte că erau prea mulţi oameni în jurul oraşului. Şi cum locuitorii din împrejurimi făceau aproape toţi parte dintr'o asociaţie adversară puterii mandarinului, acesta pentru a distruge opoziţia, s'a gândit că era mai bine să distrugă deadreptul pe indivizi şi locuinţele lor.

— Foarte drăguţ acest Kuang-King, observă Raimond.

Hua reluă, impasibil :

— Am văzut pe Mandarin. M'a primit bine.

E un om în puterea vârstei şi foarte amabil. Am vorbit mult.

E absolut de părere că intervenţia ofiţerilor francezi în organizaţia militară a Chinei va avea efecte excelente; în ceeace'l priveşte, el acceptă să încredinţeze instrucţia militară a forţelor din provincia aceasta unui ofiţer francez, cu condiţia însă ca autorităţile militare franceze să facă să i se recunoască mandarinatul de către guvernul din Peking.

— Asta e treaba colonelului Prémorin, întrerupse Marius.

spus și eu; și fiindcă m'a întrebat cum am ajuns în provincia Sé-Tchouen și mai ales în orașul Cing-Ton, i-am spus adevărul.

A auzit vorbindu-se de dv. pe secretarul său, care îl citești în fiecare dimineață ziarele franceze ce-i sunt aduse de curieri speciali dela Peking.

— Dar atunci, acest Kuang-King e un om instruit, exclamă Jan Bart. Știe deci franțuzește ?

— Foarte bine !

Mă pot lăuda că știu destul de bine franțuzește eu, care sunt anamit, dar el care e chinez știe și mai bine decât mine.

— Continuă, zise Jan Bart.

— Kuang-King a manifestat atâta admirație pentru dv. și dorință de a vă vedea, încât i-am promis vizita dv. Nu cred că i-am promis prea mult; și pe de altă parte sunt convins că vizita dv. l'ar onora atâta, iar venirea aeroplanului i-ar mări atât prestigiul față de populație încât veți avea într'însul un mare sprijinitor al intereselor franceze.

— Atunci ne așteptă ? întrebă Raimond.

— Da, vă așteaptă și vrea să vă copleșească cu onoruri. Cred că-l puteți vizita și apoi, să mă lăsați singur cu el ca să-i vorbesc în interesul chestiunilor ce ne preocupă; iar pe când dv. vă veți duce să raportați colonelului, eu îi voi da mandarinului sfaturi în sensul ca să-și trimită emisari la Peking, ceeace ar contribui mult la facilitarea negocierilor generale.

— Toate astea, sunt foarte juste! și, mii de pipe! după ce am făcut pe soldații, vom face acum pe diplomații.

Cei trei cercetași nu se îngâmfau de orgoliu, căci renumele ce-și câștigaseră nu-i făcuse să-și piardă modestia

Și se gândiră că ceeace-l făcea pe Kuang-King să insiste să-i vadă era dorința de a vedea aeroplanul și de a arăta supușilor săi că era un mandarin puternic deoarece veneau să-l viziteze până și aviatorii.

Vai! Hua atât de șiret, cei trei cercetași atât de experimentați și de prudenți, chiar în bravura lor, nu presimțeau în invitația lui Kuang-King cea mai primejdioasă cursă, cea mai neagră perfidie.

Și după ce obținură de la laconicul Hua numeroase amănunte cu privire la oraș, la mandarin și la cauzele revoluției, hotărîră să se odihnească.

Inainte de a adormi, cei trei cercetași se gândiră la ciudățenia acelui imperiu chinezesc în care provincia Sé-Tchuen era unul din centrele cele mai tipice.

După informațiile lui Hua, provincia nu era în revoluție. In realitate mandarinul Kuang-King, favoritul vechiu-

lui guvern imperial, nu voia să fie destituit de actualul regim republican.

Astfel, pe când rămânea al postul său, apărat de trupe care-i erau credincioase, fiindcă le încărcase de onoruri și de bogății și trimițând, în acelaș timp, scrisori de supunere guvernului central, căuta cu înverșunare pe toți chinezii partizani, — sau presupuși ca atare, — regimului actual și punea imediat să le taie capul.

După o lună de astfel de dictatură nu mai era în toată provincia nici un individ partizan al republicii.

Toți locuitorii, după o lună de execuții, puteau fi considerați mai curând ca supușii lui Kuang-King, devenit un fel de rege, de cât cetățeni ai republicei chineze.

Se cunoștea imediat omul setos de sânge, feroce, ambițios și fără scrupule în acel individ, care făcea să cadă capetele și să ardă satele, să se masacreze femeile și copiii spre a-și păstra postul de mandarin în acea provincie, sub oricare regim politic!

Dar, era un om puternic! și deși era de sperat că va fi pedepsit într'o zi pentru toate delictele sale politice, trebuia pentru un moment să și-l facă prieten, deoarece dispunea de foarte mult trupe și ar fi putut să atragă de partea sa și pe alți mandarini din provinciile limitrofe, menținând până la moarte — și chiar dincolo de moarte dacă succesorul l'ar fi imitat, — o stare revoluționară de desordine și de anarhie economică și socială în toată China.

Cei trei cercetași își dau seama că ar face un imens serviciu cauzei civilizației dac'ar fi reușit să facă din acel Kuang-King, un om devotat intereselor reprezentate de guvernul francez de acord cu cel din Peking.

Iată de ce, cu toată îndoiala pe care le-o sugera spiritul pătrunzător, nu ezitară să primească invitația.

Și, după o noapte de repaus, se pregătiră a doua zi să părăsească platoul.

Dar, pe când împachetau toate lucrurile scoase din nacela Aeroc-ului, nici unul din el nu vorbea, nici chiar Marius. Și figurile lor exprimau un fel de nesiguranță și de nemulțumire chiar.

— Ei bine! mii de pipe! izbucni deodată Marius, nu pot înghiți, și pace. Suntem niște idioți.

Brusc Raimond și Marius se opriră din lucru; iar Hua se întoarse și el, curios.

— Da, suntem niște idioți, mii de pipe! Nu e cu putință să facm idiotenia să ne ducem ca să ne aruncăm în brațele acelui mandarin, căruia, în definitiv, îi cunoaștem numai vorbele, nu și intențiile secrete.

— Vorbește, vorbește! răspunse, grav, Raimond. Exprimi tocmai gândul meu.

— Și pe al meu, adaogă Jan Bart.

— O! știam eu bine că voi îl aveați colea! Și cu un gest de triumf, Marius arătă capul.

Apoi continuă, violent:

— Hua, și tu te gândeai azi noapte! Te-am auzit mereu oftând și mișcându-te fără să dormi. După cum nu dormeam nici eu. Ce crezi tu de mandarin?

— Stăpânilor, cred că nu trebuie să refuzăm un lucru care pare bun, dar că trebue să ne pregătim împotriva ceeace poate fi rău.

— E chiar așa, zise Marius, ceva vag și precis în acelaș timp. Ei bine! trebuie să mergem la Cing-Ton. Dar să mergem fără aeroplan.

Ducându-ne cu aeroplanul ar însemna să asvârlim singurul nostru mijloc de salvare în mâinile unui om, care e, poate, un dușman.

Lăsând Aeroc-ul într'un loc necunoscut de toți, de oarece Hua i-a dat mandarinului indicații false asupra aterizării noastre, înseamnă să ne rezervăm în caz de pericol o resursă supremă ca să putem părăsi acest focar de măceluri și de incendii.

— Exact! afirmă Raimond.

— Incontestabil, zise Jan Bart. Dar, dacă mandarinul ne întreabă de ce n'am venit cu aeroplanul, ce răspundem?

— Foarte ușor! Vom spune că nu mai avem benzină din pricina unei avarii a rezervorului și că'l rugăm să ne dea niște oameni care să ne transporte benzina.

— Crezi că se găsește la Cing-Ton? întrerupse Raimond.

— Nu cred. Va fi un simplu pretext, mulțumită căruia ne vom putea convinge de sinceritatea și de lealitatea acestui Kuang-King.

Și cum ne va răspunde că benzina e necunoscută la Cing-Ton, îi vom spune: Nu face nimic, trimiteți pe cineva să ne aducă de la Peking; întretimp vom aștepta în casa dvs., mijlocul de a alimenta aeroplanul și de a vă demonstra cum zboară.

Astfel vom avea tot timpul să culegem informațiile necesare și să ne gândim la ceeace e mai bine să facem.

— Dacă Kuang-King e sincer și leal vom aștepta să ne aducă benzina, care va completa rezerva noastră și vom arăta mandarinului aeroplanul, fără a ne urca însă în interiorul orașului, ci într'un loc în care să ne fie ușor de a evita cursa, dacă ni s'ar întinde vreuna; și dacă, dimpotrivă, nu suntem siguri de intenția lui Kuang-King și avem

motive să ne îndoim de sinceritatea sa, ei bine! atunci vom profita de cel d'întâi prilej și vom pleca fără a mai aștepta benzina.

Toate acestea erau atât de raționale și de prudente încât păreau spuse de Jan Bart, iar nu de Marius.

Căci în acest trio, când era vorba de o propunere înțeleptească ea venea totdeauna de la Jan Bart, pe când Marius avea monopolul procedeelor temerare, iar Raimond servea de arbitru, restabilind echilibrul între amândoi.

Dar, cum azi venea din partea lui Marius, avea mai multă greutate. Fu deci aprobată în unanimitate, fără discuție; și în loc să pregătească *Aeroc*-ul de plecare, luară, dimpotrivă, toate precauțiunile ca aparatul să poată rămâne pe platformă, fără nici un pericol, până la întoarcerea lor.

— Să luăm seama acum, zise Marius, când prima parte a operațiilor fu terminată — să pregătim o înapoiere ușoară pentru cazul, în care am fi constrânși să venim aci, nu singuri, ci urmați de oamenii lui Kuang-King.

Nu e nevoe să le dăm prilejul să ne împuște de jos, pe când noi ne vom cățăra pe frânghie.

Trebue deci, să căutăm de partea cealaltă a platformei, îndărătul acelei creste, altă cale de scoborât și să lăsăm să atârne frânghia cu care să ne urcăm de partea aceia.

— Ai dreptate, zise Raimond.

Și repede, câteși patru escaladară creasta, examinând de acolo sus cealaltă parte a muntelui.

Era mai puțin dreaptă și mai puțin repede ca cealaltă.

— Să ne scoborâm pe-aci, zise Raimond.

— Bine, mii de pipe!

— Nu văd nici un inconvenient, adaogă Jan Bart. Dimpotrivă, sunt chiar avantagii.

Hua fu și el de aceiași părere; și după ce-și puseră pe umeri carabina, centura cartușieră la brâu, înarmându-se din cap până'n picioare, Hua, în aparență mai puțin de cât ei, dar cu un teribil pumnal ascuns în cutele hainei, părăsiră platforma spre a scobori dealungul peretelui de stâncă. Se foloseau de frânghiile ancorelor, lăsate în partea asta.

Constatară că, frânghia care le folosea mult la scoborâre, avea să le fie și mai folositoare la urcare, dar chiar și fără frânghie, ascensiunea era mai ușoară de cât pe partea pe unde se urcase Hua.

Ajunseră în fundul unei râpe care îndreptându-se spre est, se unea cu cea depe versantul opus.

După șase ore ajunseră la locul incendiilor, care erau cele mai depărtate de oraș.

Spectacolul ruinilor îi revoltă, inspirându-le contra mandarinului sentimente cu totul deosebite de acelea suscitate de povestirea puțin cam optimistă a lui Hua.

— Cred, zise Jan Bart, c'am face bine să ne ferim de un om capabil de asemenea cruzimi față de niște ființe vinovate numai de a nu împărtăși ideile sale politice, un astfel de individ nu-mi inspiră prea mare încredere.

— Mii de pie ! nici mie !

— Vom fi rudenți ! sugeră Raimond, dar dacă va fi nevoie să dăm din mâini, suntem totdeauna gata ! și bătu peste teaca revolverului.

— Bine înțeles — mii de pipe !

Dar Jan Bart încruntă fruntea. Se gândea poate că armele extrem de folositoare în câmp liber, nu puteau servi la nimic într'o cameră, de pildă, unde ar fi fost închiși.

Dar, nu folosea la nimic să-și dea pe față acum acele gânduri și Jan Bart care nu vorbea nici odată fără să reflecteze, le păstră pentru sine.

După patru ore ajunseră la porțile Cing-Tonului.

Poarta în fața cărea sosiră și care se găsea în mijlocul unui zid înalt și crenelat, era aproape reproducerea exactă, — deși în proporții mai reduse, — a celebrei porți a palatului imperial din Peking, compusă dintr'o bază în care erau trei mari deschizături și dintr'o parte superioară sculptată.

Jan Bart explică tovarășilor săi cele ce știa despre această poartă, iar Hua confirmă spusele sale, de oarece fusese în capitala fostului imperiu chinez.

In momentul în care erau să treacă pe sub arcada principală, fură opriți de o sentinelă. Spre marea uimire a cercetașilor era îmbrăcată europenește.

— Mii de pipe ! Toți soldații chinezi sunt îmbrăcați așa ? Eu credeam că poartă încă tunica lungă și pantalonii largi.

— In multe provincii, poartă, într'adevăr vechiul costum chinez, dar în acelea în care mandarinul e mai civilizat, se îmbracă europeneste și mai ales acolo unde sunt mai mulți bani, trupele chineze sunt îmbrăcate aproape ca cele japoneze.

Și Hua, înaintând spre sentinelă îi arătă o hârtie pe care o scosese din haină. Acesta purta o pecetie bine cunoscută de sentinelă, era aceea a puternicului mandarin Kuang-King.

Sentinela ridică baioneta, sărută marginea hârtiei și se dete la o parte.

Ceremonia se repetă din zece în zece pași până ce ajunseră sub bolta portii monumentale. Ultimul militar căruia

Hua îi arătă hârtia, era un ofiţer, judecând după sabia şi după galoanele care-i împodobeau mânicile.

Cing-Ton, asemenea majorităţii oraşelor chinezeşti, se compunea din o mulţime de căsuţe înconjurate de câte o grădină; adeseori acoperişurile foarte joase dispăreau sub frunzişuri.

Se vedeau numeroase edificii, care întreceau în înălţime arborii şi acelea erau pagode, sau palate oficiale.

Urmară o stradă dreaptă, unde cei trei cercetaşi stârniră atâta curiozitate în cât în curând fură urmaţi de o mulţime numeroasă. Dar lumea aceasta sta la o distanţă respectabilă, probabil din pricina biletului de liberă trecere pe care Huo îl ţinea astfel ca să fie văzut de toţi.

Şi astfel cei trei cercetaşi putură străbate jumătate oraşul fără să fie supăraţi de nimeni.

Dar când ajunseră în dreptul unor ziduri crenelate, nimeni nu mai îndrăsni să-i urmeze.

Indărătul lor se înălţau arbori printre ale căror frunziş se zărea acoperişurile cu colţurile curbate ale unui edificiu în adevăratul stil chinezesc

Unul din acele edificii cu şase etaje ce se vedeau deasupra arborilor avea un aspect extraordinar.

Fiecare etaj părea o pălărie chinezească din opt bucăţi, ale cărei margini se ridicau în sus în cele opt colţuri. Şi toate aceste acoperişuri erau împodobite cu mozaicuri albastre şi verzi pe când vârfurile de la colţuri erau aurite.

In vârful acelei ciudate construcţiuni se ridica un fel de vas de majolică, de formă lunguiaţă care avea probabil mai mulţi metri înălţime şi din care eşea, un imens trofeu de penaşuri imense în care scânteiau bucăţele de sticlă de toate culorile, tăiate în formă de diamante.

— Ce e asta ? întrebă Raimond pe anamit.

— E pagoda particulară a mandarinului Kuang-King.

Şi acele construcţiuni răspândite printre arbori sunt diversele corpuri, care formează palatul său.

— Mii de pipe! frumoasă locuinţă are mandarinul ăsta!

— O! asta nu e nimic. Veţi vedea înăuntru ce bogăţii are. Gândiţi-vă că acest mandarin e în acest palat, — care e proprietatea sa. — al şaptesprezecelea din familia sa. Din tată în fiu, de şaptesprezece generaţii membrii familiei Kuang-King au fost mereu mandarinii provinciei Si-Tchouen.

— A! zise Jan Bart înţeleg acum de ce vrea acesta să rămâie în mandarinatul strămoşilor săi.

Tot vorbind ajunseseră la una din porţile ce se deschideau în mijlocul zidului.

Această poartă era mult mai împodobită şi mai întărită de cât aceea din zidul care înconjura orasul.

De afară nu se vedeau sentinele.

Dar abia trecură poarta și se găsiră în fața a douăsprezece oameni comandați de un ofițer.

Aci fu Raimond care prezentă biletul de liberă trecere.

Ofițerul salută militărește după moda franceză și rosti câteva cuvinte, adresându-se anamitului.

Acesta răspunse în chinezește.

Ofițerul făcu un salut.

Huo se întoarse la cercetași.

— Ofițerul vă roagă să-i faceți onoarea, grația și mulțumirea de a-l urma.

— Bun, răspunse Marius, va avea onoarea, grația și satisfacția. ar, spune-i dragă Hua să isprăvească cu saluturile; dacă mai continuă o să se rupă în două și n'o să fim obligați să-i adunăm bucățelele.

Intr'adevăr, din momentul în care dusese la buze biletul prezentat de Raimond nu mai înceta de a face închinăciuni, atât de adânci în cât capul îi atingea genunchii.

Se pleca, se ridica, iar se pleca, iar se ridica fără să se oprească.

Huo răspunse lui Marius:

— Trebuie să facă cincizeci de închinăciuni... și până n'o isprăvi...

— Ah! bine, bine! Dar, trebuia să ne previi, ne-am fi apucat să numărăm ca să ne mai treacă timpul.

Se amuzară grozav privind pe ofițer. Deodată acesta se îndreptă și rămase nemișcat.

— Bravo! zise Marius.

Apoi, întorcându-se spre Hua :

— Ia spune, o să mai întâlnim mulți ofițeri de ăștia ? Dac'ar fi o duzină, o să ne trebuiască o zi întreagă până s'ajungem la mandarin.

— Nu, răspunse, zâmbind, Hua, numai acesta, căci el ne va conduce la mandarin.

— Atunci, cu atât mai bine! conchise Marius.

Când milanezul glumea, Raimond și Jan Bart luaseră obiceiul să nu spuie nimic. Se mulțumeau să se amuze.

Dar, după ce se termina gluma, Raimond relua direcția morală a triolui, și Jean Bart rolul său de observator.

Ofițerul porni înainte, urmat de cei trei cercetași, urmați la rândul lor de Hua.

Se întâlniră cu numeroase grupuri de soldați și de ofițeri, cari îi salutară.

După ce traversară mai multe săli dintre care unele descoperite, toate bizar ornamentate, urcară o scară de douăsprezece trepte, trecură printr'o ușe de o delicată nuanță albastră, străbătură altă sală în care se găseau nume-

roșu demnitari îmbrăcați în vechile costume chineze, pe când în fundul ei, pe un tron ridicat și deasupra căruia era un baldachin, ședea un om, care părea o statuă somptuos învestmântată.

In pragul ușii cei trei cercetași se opriră surprinși.

După cele ce le spusese Hua despre mandarin, se așteptaseră să se găsească în fața unui om de vreo patruzeci de ani, cu obrazul absolut ras, cu zbârcituri în jurul ochilor, cu părul ras și îmbrăcat europenește. Anamitul îl văzuse într'adevăr așa.

Dar omul, care ședea pe tron, și nu putea fi altul de cât el, — purta haine somptuoase cu broderii de aur și argint și viu colorate; el ședea într'o poziție ieratică, ținând între genunchi o lungă sabie cu teacă de fildeș sculptat pe mânerul căreia își rezima mâinile încrucișate.

Avea pe cap un fel de beretă cu colțurile curbate, ca acelea ale acoperișurilor pagodei și cea mai impasibilă figură din lume.

Părea o adevărată statue.

Marius, pe care nimic nu-l intimida, șopti lui Huo.

— Asta e mandarinul?

— Da! răspunse anamitul cu o expresie de imputare ca și când ar fi vrut să spuie: Dar ia seama, e un înalt personaj!

Dar Marius era de părere că un italian e superior tuturor oamenilor de pe pământ, fie ei chiar mandarini. Răspunse deci, lui Hua.

— Înțeleg. Vrei să spui că trebuie să respectăm pe acest chinez? Bine, voi fi politicos. Dar, nu e un motiv ca să mă pun în patru labe ca toți bonzii ăștia din jurul lui.

Intr'adevăr, lângă tron, în dreapta și în stânga, o jumătate duzină de bonzi erau prosternați, cu palmele mâinilor pe covor și fruntea pe dosul mâinilor.

— Ceeace mă uimește, șopti Hua la urechea milanezului, e că s'a îmbrăcat în costum chinezesc. Eu l-am văzut totdeauna în haine europenești.

Raimond și Jan Bart înaintaseră spre tron, urmați de Marius și de Hua; și câteși patru se găsiră între bonzii prosternați.

Acolo se opriră drepți, într'o atitudine calmă și solemnă.

Fu un moment de tăcere profundă și de imobilitate generală. Se auzi apoi, o voce gravă. Era vocea mandarinului. Vorbi în italienește. Spunea, fără ca un mușchi de pe față să i se miște:

— Sunteți cei trei cercetași despre ale căror isprăvi am [illegible] din țara d-voastră? Sunteți Raimond

Balsan, Marius Colombo și Jan Maria Callega, zis Jan Bart?

— Da, răspunse Marius. Și dv. sunteți mandarinul Kuang-King comandantul provinciei Sé-Thouen?

— Da, eu sunt!

Fiți bine veniți, tineri eroi în palatul meu. Ofițerii noștri vă vor conduce să luați masa care a fost preparată pentru voi și după aceea vom discuta împreună ca niște prieteni sinceri.

Mandarinul se ridică, scoborî de pe tron, trecu ca un zeu impasibil și maestos prin fața celor trei cercetași uimiți, dar în nici un caz intimidați, și, urmat de bonzi și de toți demnitarii, se retrase.

— Dar, mi se pare că ne-a plantat aci, zise Marius, când îl văzu plecat.

Ciudată manieră de-a primi pe străini mai are și mandarinul ăsta!

Bună ziua, fiți bine veniți, o să vi se dea să mâncați și pe urmă vom vorbi.

Ca să spuie toate astea nu era nevoie să-și ia aerele astea de statue.

— Marius, îl mustră Jan Bart, încruntând sprâncenele, nu ești rezonabil. Ar trebui să te ții la înălțimea situației. Suntem ori nu suntem?

Și, privindu-se bine în față izbucniră câteși trei în râs.

În momentul acela, ofițerul care-i condusese aci apăru, se înclină și vorbi în chinezește.

Hua traduse:

— Binevoiți a mă urma, nobili străini, vă voi conduce în sala, unde vă așteaptă prânzul.

— Vă urmăm, zise Raimond, ridicând din umeri.

— Numai de-ar fi bun prânzul lor! observă Marius.

— Se spune, zise Jan Bart, jumătate în glumă, jumătate serios, că mâncarea lor de predilecție ar fi cuiburile de rândunică; dar eu aș prefera prepeliță friptă.

— Ei bine, vom vedea, zise Raimond.

După ce scoborâră iarăși scara și străbătură mai multe săli somptuoase, cei patru călători ajunseră într'o sală mică, în mijlocul căreia era o masă pregătită, — după cum văzură imediat, — după moda europeană.

Erau până și mezeluri ca cele care se servesc în restaurantele italiene printre care se găseau și câteva cu aspectul și gustul exotic.

Cei trei cercetași se așezară la masă fără complimente pe scaune de marcă europeană și văzură intrând trei servitori în frac negru cu vestă și cravată albă, cari prezintară imediat diversele *hors d'œuvres*

Alt servitor intră aducând un coşuleţ cu franzelute frumos prăjite.

— Minunat! exclamă Marius, ne hrăneşte europeneşte! Foarte bine, domnule mandarin, dacă mai ţine niţel aşa, îmi retrag prima mea impresie şi primele mele cuvinte.

Lucru ciudat, glumele lui Marius nu izbutiră să comunice prânzului un aer de veselie, sau de linişte.

Fără să ştie de ce, cei trei cercetaşi şi chiar şi Hua, simţeau o îngrijorare, care mergea crescând. Şi totuşi, nimic nu părea s'o îndreptăţească.

Servitorii erau perfect stilaţi, totul era admirabil dispus, mâncarea şi vinurile excelente. Şi totuşi, cu toată fineţea mâncărurilor şi a băuturilor, cu toate glumele lui Marius, aspectul surâzător al lui Raimond şi liniştea lui Jan Bart, cu toate sforţările lui Hua de a atrage atenţia tinerilor asupra modului în care erau primiţi, cu toate asta, când ajunseră la fructe, Marius nu mai avea puterea să glumească şi toate fizionomiile se întunecaseră.

Dar nu-şi puteau comunica impresiile, din pricină că servitorii circulau mereu prin sală.

După ce sorbiră câteo cafea şi fumară câteva ţigări alese din cutia deschisă în faţa lor, cei trei cercetaşi se sculară, după îndemnul lui Hua.

In acel moment precis, apăru ofiţerul, care-i condusese la venire şi care în timpul prânzului se abţinuse de a apărea, şi vorbi lui Hua, care le traduse :

— Ofiţerul ne vesteşte că suntem aşteptaţi de mandarin în cabinetul său de lucru spre a avea cu dânsul o conversaţie intimă.

— Bun, zise Marius. Acum vom şti la ce ne putem aştepta.

Schimbă cu Raimond şi Jan Bart o privire plină de înţeles şi cei trei cercetaşi, cărora, lucru ciudat, li se lăsaseră armele, îşi puseră pe umăr carabina, se asigurară cu un gest maşinal că revolverul era la locul lui şi urmară pe ofiţer.

De data asta nu mai străbătură de cât două săli, şi ofiţerul înclinându-se în faţa lor, ridică o draperie grea.

Cei patru călători trecură pe sub ea; se găsiră într'un mic coridor obscur, văzură, pe neaşteptate, ridicându-se altă draperie în faţa lor şi se treziră în pragul unui salonaş în mijlocul căruia, cu mâna rezimată de masă, sta mandarinul.

De data asta purta o uniformă militară de croială europeană, dar, lucru ciudat, de sus până jos era de o culoare roşie, vie.

Până şi cizmele erau roşii.

Marius, care avea simțul pitorescului, murmură la ureche lui Raimond:

— Mandarinul roșu.

Cu un gest amical, mandarinul le arătă patru fotolii așezate în mod artistic în jurul mesei în fața unui al cincilea fotoliu care era pentru el, îndărătul mesei.

Și cu un accent ciudat, într'o italienească foarte corectă, zise:

— Tinerii mei amici, vă rog, luați loc; și d-ta nobile Hua fă ca dânșii.

Cu o ușoară înclinare din cap se așezară; Raimond la mijloc cu Jan Bart în dreapta și Marius în stânga, Hua lângă Marius.

Alt detaliu ciudat; mandarinul nu făcu nici o aluzie la carabinele și armele cercetașilor.

Intr'adevăr, era ciudat că nu le spunea: „Scoateți, vă rog, carabinele" căci, ce e drept, prezența lor în spinarea tinerilor, comod instalați în fotolii, era destul de bizară.

— Domnilor, începu mandarinul cu figura zâmbitoare, vă cunosc nu de mult timp, dar, mulțumită isprăvilor dv., vă cunosc atât cât poate un mandarin preocupat de soarta țării sale să cunoască pe războinicii chinezi de mare valoare.

La acele cuvinte măgulitoare, cercetașii nu putură face altceva de cât să se încline; și Raimond zise:

— Vă mulțumim domnule, pentru aceste cuvinte elogioase.

Și mandarinul continuă:

— Nobilul Hua...

In treacăt fie zis, cercetașii erau cam surprinși auzindu-l adresându-se pentru a doua oară în acest fel ordonanței colonelului.

In realitate, cu toate meritele sale incontestabile, Hua nu era decât un soldat, care stase mulți ani ca ordonanță pe lângă colonel; dar pentru un moment nu se gândea să rezolve problema, rezervându-se să întrebe mai târziu pe Hua.

Renunțând în sfârșit la plictisitoarele formule de politețe mandarinul începu să vorbească în mod natural, ca un soldat și ca un european.

Vorbi de chestiuni războinice, diplomatice și administrative care-l interesau în particular și asupra cărora colonelul informase pe tinerii săi misionari ca să poată răspunde în cunoștință de cauză.

Și după două lungi ore de discuții, cei trei cercetași își deteră seama că scopul venirii lor fusese pe deplin atins.

Jan Bart avea o memorie de fier și reținu tot.

Dar, cei trei tineri erau uimiți că mandarinul nu fă

cuse nici o aluzie la aeroplan; și totuși, desigur, că se gândise la el. De ce ? Se gândeau la asta, pe când vorbeau de altele și li se părea o perfidie să nu vorbească de un lucru, care, desigur, îl interesa în cel mai înalt grad.

Această impresie ajunse chiar la îngrijorare, căci Kuang-King, după o scurtă tăcere, zise brusc:

— Și acum, haidem să vedem minunata pasăre mecanică cu care ați aterizat în oraș...

Și cățeși trei se gândiră în acelaș timp, ca de obicei :

— Se poate să nu știe că am venit pe jos?

Și mandarinul urmă:

— Sper că ordinele mele de a se forma o gardă pentru paza aparatului dv. au fost aduse la îndeplinire.

Atunci Raimond, ca și camarazii săi, crezându-l sincer și atribuind vina vreunui ofițer care nu-l informase despre absența aeroplanului, răspunse :

— Domnule, n'am venit cu aeroplanul.

Mandarinul căscă ochii.

— N'ați venit cu aeroplanul? Dar atunci în ce mod?

— Am venit pe jos de la locul pe care am aterizat.

— Și de ce? întrebă Kuang-King, încruntând sprâncenele, vizibil iritat.

Mirarea le păru firească cercetașilor, dar iritația îi îngrijoră.

Ce intenții avea deci, pentru ca absența aeroplanului să-l indispuie în așa mod ?

Raimond răspunse:

— S'a produs o avarie la rezervorul de benzină și aceasta scurgându-se, n'am mai putut zbura pân'aci. Așa că am legat aparatul pe loc ca să nu-l ia vântul și noi am pornit pe jos.

— Și cum veți face acum? întrebă mandarinul, care se silea să-și păstreze aspectul binevoitor.

— Voiam să vă rugăm să luați măsurile necesare ca să ni se aducă o cantitate de benzină până la locul unde am lăsat aeroplanul.

— Dar la Cing-Ton, nu se întrebuințează benzina. Singurul mijloc e să trimitem oameni în vreun oraș mai aproape de mare, unde poate că se va găsi.

— V'am fi recunoscători, zise Marius, dac'ați voi să dați ordine în acest sens.

— Imediat și sper că după aceea vă veți duce să luați aeroplanul și că voi avea onoarea să vă primesc cu toată curtea mea pe esplanada palatului.

— Desigur, afirmă Raimond.

Dar mandarinul reluându-și aerul binevoitor se informă despre locul unde lăsaseră aeroplanul și, cu toate că în

momentul acela nu aveau nici o bănuială, Raimond, din prudență îi dete o informație falșă, spunându-i că-l lăsase pe o platformă în partea de sud-vest a orașului pe când în realitate, aparatul era în partea de nord, adăogând că platforma era absolut inaccesibilă.

— Ca să scoborâm a trebuit să ne servim de o frânghie pe care am lăsat-o să atârne dealungul peretelui perpendicular.

— Și cum veți face ca să vă urcați iar?

— O! exclamă Marius, eu mă voi urca primul și vom lega de frânghie bidoanele pe care le voi trage în sus. Raimond și Jan Bart vor fi urcați ca și bidoanele.

Kuang-King, păru satisfăcut de această explicație și luând un ciocan enorm, care se găsea pe masă bătu cu violență într'un gong imens, care răsună prelung. Un ofițer apăru și mandarinul îi dete ordinele necesare.

— S'a făcut zise el apoi, mai mulți oameni călări vor pleca în grabă spre orașul cel mai apropiat. Intre timp veți fi condusi în apartamentul ce vi s'a rezervat.

CAPITOLUL V

Pagoda misterioasă

Mandarinul se sculă și bătu a doua oară în gong, spunând câteva cuvinte ofițerului care se prezentă.

Un minut după aceea apăru un al doilea ofițer, chiar acela care introdusese pe cercetași în palat.

— Amicii mei, zise Kuang-King, urmați vă rog, pe acest ofițer, e la ordinele dv.

Le întinse mâna, congediindu-i.

Dar abia dispăruseră cei patru tineri și mandarinul cu un zâmbet răutăcios pe buze murmură:

— Insfârșit, îi am în mână pe acești zmintiți! Mi-au spus tot ce voiam să știu.

Acum cunosc toate planurile guvernului din Peking, care vrea să dea vechiul nostru imperiu chinez pradă lăcomiei europenilor. Dar asta nu se va întâmpla! Buda mă protejă și de va trebui voi aprinde torța revoluției în toată țara și toți străinii vor fi goniți din Imperiul chinez.

Băeții ăștia nu mai există pentru mine, m'am servit de ei, îi voi asvârli ca pe o lămâie din care am stors tot sucul. Acum îmi trebuie aeroplanul lor pe care 'l voi avea. Inginerii mei, cari sunt inteligenți îl vor studia și vor învăța să construiască și ei altele după dânsul și astfel voi avea și eu într'o zi o armată de aviatori.

Rămase absorbit în gândurile sale, apoi, luă o hârtie și scrise. Și după câte-va minute o închiă într'o casetă pe care o scoase din biroul său.

. . . . . .

Cei patru călători urmară liniștiți pe călăuza lor, care-i conduse spre apartamentul rezervat lor. Ajunși în fața unei uși, îi invită, prin intermediul lui Hua să scoboare scara care ducea la apartamentul compus din șase camere și unde, — spunea el, — îi așteptau servitorii puși la dispoziția lor.

— Dar, de ce nu ne conduce pân'acolo? întrebă Marius.

— Nu poate, respectul îl oprește de a trece pragul locuinței fără să fie autorizat de noi.

— Dar, în definitiv, n'avem nevoe de dânsul, zise Raimond, ridicând din umeri.

Trecură deci, fără ofiţer pragul uşii pe care o deschise Hua, scoborâră cele zece trepte luminate de candelabre electrice înfipte în pereţi. Hua închise în mod maşinal uşa şi urmă pe cei trei tineri. Se găsiră într'o sală rotundă viu iluminată şi în fundul căreia se vedea o altă uşă.

Raimond puse mâna pe clanţa acestei uşi, o deschise, trecu pragul, fără nici o teamă, ba chiar cu curiozitate şi fu urmat de aproape de tovarăşii săi. Dar, lucru ciudat, această uşă se reînchise singură îndărătul lor cu un zgomot metalic destul de ciudat.

— Oho ! zise Raimond. Iată o uşă curioasă.

— S'a închis ca uşa unei case de bani, observă Jan Bart.

— Mii de pipe ! Ce înseamnă asta ? zise Marius şi voi să puie mâna pe clanţă. Dar înainte de a o atinge, o văzu căzându-i la picioare şi în gaura rămasă în locul ei, văzu strecurându-se o lamă de oţel.

Se ridică. Câteşi trei se priviră îngălbenind.

— A ! la dracu ! exclamă Raimond. Ne închid înă untru ?

— Mii de pipe ! aşa mi se pare.

— Ciudat ! zise Jan Bart. Să chemăm, ca şi când am fi uitat ceva şi am vrea să dăm vreun ordin şi chemă cu glas tare :

— Ei ! cineva ! Dar nimeni nu răspunse Raimond se întoarse la Hua, care rămăsese încremenit şi îi zise :

— Chiamă în chinezeşte ! Chiamă pe cineva, pe un ofiţer, un servitor, nu importă !

Cu voce puternică, dar tremurătoare, anamitul strigă ceva. Tăcere absolută. Atunci cei trei cercetaşi încercară să scoată uşa din ţâţâni, dar singurul rezultat fu că-şi deteră seama, după rezonanţă, că era de metal masiv.

După un sfert de oră de încercări şi chemări inutile fură nevoiţi să recunoască oroarea situaţiei.

— Mii de pipe ! exclamă Marius cu voce răsunătoare. Nu ne-au prins încă, şi suntem înarmaţi !

Raimond îl făcu să observe însă, că mandarinul ar fi putut să le ia armele, fără nici o violenţă, invitându-i să şi le scoată pe când şedeau la masă.

— Raimond are dreptate, observă Jan Bart, primejdia trebuie să fie de aşa natură încât armele ne vor fi de foarte puţin folos.

— Ei bine, vom vedea, la naiba ! Noroc că e lumină aici !

Dar abia rostise aceste cuvinte şi toate lămpile electrice se stinseră lăsându-i în cel mai complet întuneric.

— A ! se strică lucrurile ! strigă Marius, furios dând cu piciorul în uşa, care răsuna lugubru.

Dar două mici lumini risipiră întunericul. Erau lămpile de buzunar pe care le aprinseră Raimond şi Jan Bart. Atunci Marius, îi invită şi el şi la slaba lor lumină văzură figura lividă a lui Hua, care cu glas tremurător le zise :

— Iertaţi-mă, m'am lăsat să fiu înşelat. E vina mea. Mandarinul s'a prefăcut că mă ia drept un chinez de viţă nobilă şi m'a tratat ca atare. Vanitatea mea a fost măgulită, înţeleg acum, că stupida mea satisfacţie, m'a orbit. Şi mandarinul, căzu în genunchi.

Destul de mişcaţi, cei trei tineri îl ridicară.

— Înţeleg acum, zise Raimond, de ce-ţi spunea mereu, nobile Hua. Dar, fii liniştit. Şi noi suntem destul de vinovaţi, căci în cursul convorbirii noastre cu mandarinul am fost orbi. Ne-am crezut diplomaţi şi-ar fi trebuit să fim doar soldaţi veşnic în gardă.

Suntem pedepsiţi acum, dar să nu mai vorbim de asta şi să căutăm să scăpăm.

— Primul lucru ce avem de făcut, zise Jan Bart, e să ne explorăm închisoarea.

Şi unul după altul explorară toată încăperea. Era perfect circulară şi pereţii săi ornamentaţi în stil chinezesc aveau două uşi faţă'n faţă. Prima, prin care intraseră era ermetic închisă, a doua, constatară că era deschisă. Inainte de a-i trece pragul cercetară trecerea la lumina lămpilor, văzură un coridor.

— Revolverele în mână şi înainte, strigă Marius. Nu-i aşa, Raimond ? Dar Hua interveni :

— Stăpâni. daţi-mi o lampă şi voi trece eu înainte, mă veţi urma la distanţă de cinci paşi.

— Are dreptate, zise Raimond şi îi dete lampa lui.

Hua trecu, ţinând pumnalul în dreapta şi lampa în stânga, iar ceilalţi îl urmară, unul după altul la o distanţă de cinci paşi. Şi deodată în faţa lor fu o lumină orbitoare. Intorcând colţul coridorului văzură înaintea lor mii de lumini, ce cădeau din tavanul unei săli extrem de înalte. De-desubt, pe altare rezemate de pereţii circulari şi pe un altar central, erau statui monstruoase de bonzi. Ipnotizaţi, străn-

gându-și mâinile convulsiv, cei trei cercetași, ramaseră nemiscați, privind cu pupilele dilatate.

Și Raimond zise cu un accent de uimire:

— Un templu!

— Interiorul pagodei, zise Jan Bart.

— Statuele lui Budha! adăogă Marius, și înaintară încet, ca și când o forță irezistibilă i-ar fi atras spre Budha din mijloc.

Priveau monstruoasa statuie, când un scârțâit metalic se auzi îndărătul lor. Se întoarseră. Și părul li se sburli pe cap.

Patru dintre statui scoborau de pe piedestal, ținând în mâna dreaptă un enorm iatagan. Și acele statui însufletite deodată se îndreptară cu iataganele ridicate spre cei trei cercetași. Aceștia se deteră înapoi, crezându-se în fața unei viziuni.

Dar cei patru Budha nu erau decât la patru metri de dânși, și instinctul conservării îi făcu să le revie sângele rece.

Marius fu primul, care scotând revolverul, îl îndreptă asupra unuia din Budha și trase.

Gestul fu imediat imitat de Raimond și de Jan Bart. Atunci se petrecu o scenă de nedescris. Toți Budha se scoborâră depe piedestalele lor și în jurul statuei centrale, care era desigur adevărată se desfășură o cursă nebunească cei patru Budha urmărind cu iataganele pe cercetași, carl la rândul lor îi primea cu revolverele.

Când terminară gloanțele din revolvere, luară carabinele și îngenunchiați într'un colț formând un triunghi ale cărui vârfuri erau tevile armelor, trăgeau în Budha cari rugeau înebuniți în jurul sălii. Câți-va din acei monstri jumătate zei, jumătate oameni se putură strecura prin coridoare întunecoase.

Și, însfârșit, cei trei cercetași fură victorioși în aceea luptă halucinantă.

Dar când, instinctiv se duseră spre ușa prin care intraseră o găsiră închisă...

Citiți urmarea în fascicola No. 19

TORPILA RĂTĂCITĂ

CUPONUL No. 2

pentru deslegarea jocului din pag. 770 și participarea la premiul de 10.000 lei